

บทนำ

เหมือนฝันร้ายที่กลายเป็นจริง

ภายในห้องทำงานกิ่งห้องสมุดบนชั้นสามของอุทยานงาม
หลังใหญ่ เวลานั้นบรรยากาศเคร่งเครียด ส่งผลให้แม่เปิดเครื่องปรับอากาศที่อุณหภูมิต่ำกว่ายี่สิบห้าแล้วก็ตาม แต่ไม่ได้ช่วยคลายความร้อนรุ่มในอกของคนที่อยู่ในห้องได้เลยแม้แต่หยดเดียว โดยเฉพาะหญิงสาวคนเดียวในที่นี้ ซึ่งกำลังตัดพ้อความบังเอิญอยู่ในใจ

ที่ใครๆ เคยบอกว่าโลกใบนี้กลม เธอคงไม่กล้าปฏิเสธหรือคิด
แย้งแต่อย่างใด แต่ที่แน่คือมันช่างเล็กราวลูกปิงปอง พอๆ กับความ
หวังของเธอที่ก่อนหน้านี้เคยคิดว่ามี แต่เวลานี้ความหวังนั้นกลับเหลือ
เพียงน้อยนิดและริบหรี่เหลือเกิน และไม่แน่ใจแล้วว่าสิ่งที่เธอเจออยู่จะ
เรียกว่าความหวังได้ไหม

หยาดอรุณ คณินันท์ นั่งตัวเกร็งที่ออ มือเรียวยาวข้างที่ประสาน
กันไว้บนตักกำเข้าหากันแน่น เหงื่อผุดขึ้นเต็มฝ่ามือและไรผม หญิง
สาวไม่คิดเลยว่ากระต่ายน้อยแสนซื่ออย่างเธอจะต้องวิ่งวกกลับมาเจอ
หมาป่าไร้ศีลธรรมเห็นแก่ตัวอย่างเขาอีก...คนที่ทำร้ายชีวิตของเธอจน
ย่อยยับ ทำให้ถึงต้องมาเจอกันด้วย แถมยังเจอเขาในฐานะคนใกล้ชิด

ลำคอของหญิงสาวตีบตันไปหมด หูตาพร่ามัว แสบลึ้มทั้งเย็น
ตั้งแต่ก้าวเท้าเข้ามาในห้องนี้เมื่อห้านาทีก่อนแล้วและพบว่า คนที่นั่ง

รอเธอกับผู้ชายอีกคนที่เธอตามมาด้วยเป็นคนที่เธออยากจะวิ่งหนีให้ไกล หญิงสาวกลืนน้ำลายลงคอที่แห้งผากอย่างยากเย็น ดวงตากลมสวยสิ้นระริกด้วยความหวาดหวั่นประสานกับดวงตาคู่คมกริบสีน้ำตาลทรงพลังน่าเกรงขามของคนตรงกันข้าม รวากับถูกอีกฝ่ายใช้เวทมนตร์ตรึงสายตาของเธอไว้ไม่ให้เบือนหนีไปได้

ในทางกลับกันผู้ชายร่างสูงใหญ่ที่นั่งตรงข้ามกับหยาดอรุณก็มีความรู้สึกไม่ต่างจากหญิงสาวมากนัก อย่างแรกเขาตกใจและตะลึงงันตั้งแต่วินาทีแรกที่เห็นว่าใครเดินตามน้องชายของเขาเข้ามาในห้องนี้ และเธอคือผู้หญิงคนเดียวกับที่เขาตามหาแทบเป็นบ้าเป็นหลังตลอดระยะเวลาสองเดือน ทว่าไม่เคยเจอ แต่ตอนนี้เธอนั่งอยู่ตรงหน้าเขาในฐานะน้องสะใภ้เสียอย่างนั้น

ระยำ! ทำไมรูปแบบนี้ถึงต้องเกิดขึ้นกับเขาและคนใกล้ชิดด้วย “นี่นะเธอผู้หญิงที่นายบอกว่าเป็นเมียของนาย” วูล์ฟ โลเวล กิตติเดชธร ชายหนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกัน ทายาทคนโตของตระกูลกิตติเดชธร ตระกูลร่ำรวยหลายหมื่นล้านที่มีธุรกิจในเครือมากมาย อาทิ ธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ และบิดายังมีกิจการโรงแรมเคดีที พาราไดซ์ในกรุงเทพฯ และสาขาที่นิวยอร์ก ซึ่งทายาทอันดับหนึ่งอย่างเขาเป็นคนดูแล

โลเวลจัดว่าเป็นหนุ่มนักธุรกิจอายุน้อยที่อนาคตไกล ด้วยความสามารถด้านบริหาร ความฉลาดเฉลียวทันคน บวกกับความน่ายำเกรงที่ไม่มีใครอยากท้าทาย แต่เวลานี้เขาารู้สึกว่าน้ำเสียงของตนเองที่ถามน้องชายออกไปเหมือนจะลั่นไหวไม่ต่างจากหัวใจที่เต้นกระหน่ำรุนแรง ทว่าโลเวลก็เก็บอาการเท่าที่จะทำได้ จึงทำให้คนฟังรู้สึกที่น้ำเสียงเขาดูเข้มขรึมและกดดันเสียมากกว่า

“ครับ น้ำค้างเป็นเมียผมแล้วก็เป็นแม่ของลูกผมด้วย”

“นายหมายความว่ายัง!?” โลเวลลึบยิบยั้งเชิงใจ ทำให้น้ำเสียง

จากคำถามนี้ฟังดูเหมือนคำราม จนน้องชายและหญิงสาวสะดุ้งเฮือก

ธีร์ ธีราทรร กิตติเดชาธร น้องชายต่างมารดาของโลเวลพยายาม
ข่มอาการหวาดกลัวพี่ชายที่ใครๆ ก็รู้ว่าเวลาที่เขาโกรธดุนแค่นั้น แต่
ความจำเป็นทำให้เขาต้องเลือกเผชิญหน้ากับความจริงยามนี้ให้ถึงที่สุด

“น้ำค้างท้องครับ เธอท้องลูกของผม ผมต้องรับผิดชอบทั้งเธอ
และลูก” เขาบอกด้วยน้ำเสียงที่คิดว่ามาดมั่นและเป็นลูกผู้ชายพอ
ในขณะที่ใจกว้างไม่เป็นล่ำ ยิ่งเห็นสีหน้าและสายตาของโลเวลที่
เหมือนอยากพังทลายโลกนี้ให้เป็นจุณ ธีราทรรก็แทบจะหยุดหายใจไป
เลย แต่เขาก็กังหวั่งว่าพี่ชายจะยอมรับและเข้าใจเหตุผลนี้

“ท้อง! ผู้หญิงคนนี้นะนี่ท้องกับนาย” พี่ชายอุทานเสียงเข้ม
จัด ดวงตาวาวโรจน์มีพลังที่แสนน่ากลัวราวเพลิงไฟที่พร้อมจะแผดเผา
ทุกคนให้หมดไหม้ ตัวดมองไปยังหญิงสาวคนเดียวในที่นี้ราวอยากเค้น
เอาความจริงจากปากเธอแทนน้องชาย แต่หยาดอรุณได้แต่นั่งตัวสั่น
ปิดปากเงียบ ใจร่ำร่ำอยากจะหายตัวไปจากห้องนี้เสียให้ได้ “เรื่องนี้
นะเธอที่นายบอกว่าคือธุระสำคัญที่จะคุยกับพี่ เรื่องที่นายทำผู้หญิง
คนนี้ท้องใช่ไหม”

“ครับ เรื่องนี้ผมหวังว่าพี่วุล์ฟจะเข้าใจและเห็นใจเราสองคนด้วย
ส่วนคนในครอบครัวของเธอ พี่วุล์ฟไม่ต้องห่วงนะครับ ผมกับน้ำค้าง
ไปตกลงกับครอบครัวของเธอมาแล้วครับ ทุกคนรับรู้และอนุญาตให้
น้ำค้างมาอยู่กับผมได้ เรื่องนี้ผมต้องขอโทษพี่วุล์ฟด้วยที่ทำอะไรลงไป
โดยพลการ แต่ตอนนั้นผมคิดอะไรไม่ออก นอกจากอยากจะทำ
ทุกอย่างให้ถูกต้อง”

เรื่องที่ได้ยินจากปากน้องชายทั้งหมดยามนี้ราวสายฟ้าที่ฟาดลง
มากลางศีรษะของโลเวล เขาทั้งเจ็บทั้งมันงไปหมด มันเป็นแบบนี้
ไปได้อย่างไร น้องชายที่แสนดี สุภาพบุรุษที่ไม่เคยแม้จะทำให้คู่หมั้น
ของตนเองเสื่อมเสียมาก่อนไปทำผู้หญิงข้างกายท้องได้อย่างไร ความ

ผิดพลาดหรือความรัก ใครหรือเสนาหา สาเหตุใดที่ทำให้คนอย่างธีรภาพร มีอะไรกับผู้หญิงที่เคยเป็นเมียของพี่ชายของเขา

ใช่! หยาดอรุณคือเมียของเขา เขาคือสามีทางพฤตินัยคนแรกของเธอ และไม่คิดเลยว่าต้องมารับรู้ว่าเขามีเมียคนเดียวกับน้องชาย มีหน้าซ้ำตอนนี้เธอกำลังตั้งท้อง...เด็กในท้องของเธอคือหลานของเขา อย่างนั้นหรือ เป็นไปได้จริงๆ หรือ

“แล้วนายรู้จักคนที่นายเรียกว่าเมียเต็มปากมานานแค่ไหนแล้ว นานกว่าหว่าหว่า คู่หมั้นของนายที่คบกันมาตั้งเกือบสามปีหรือไง นายถึงได้...” คนเป็นพี่กัดฟันแน่น พุดประโยคต่อไปไม่พ่นลำคอ รู้สึกกระดากปาก ขณะเดียวกันก็เจ็บปวดใจ น้องชายของเขาไปมีอะไรกับหยาดอรุณตอนไหนกัน แต่ที่รู้ต้องหลังจากเขาแน่ๆ ก็ในเมื่อเขามั่นใจว่าคือคนแรกของเธอ และเธอคือคนที่ทำให้เขาตามหาตัวแทบพลิกแผ่นดิน

“เอ่อ...เรื่องของผมกับน้ำค้างมันพูดยากครับ ผมขอโทษ” เขาหันมองหน้าหญิงสาวข้างกายและนึกสงสารจับใจ หน้าเรียวซีดเผือด เธอคงอับอายที่ต้องมานั่งให้พี่ชายของเขาจับผิด ถากถางด้วยคำพูดและสายตาเช่นนี้

“แล้วนายมั่นใจได้ยังไงว่าลูกในท้องเป็นลูกของนาย ไม่ใช่ผู้ชายคนอื่น” คำถามนี้เรียกให้ตากกลมโตวาววับของหญิงสาวถลึงมองคนตรงกันข้ามอย่างขุ่นเคือง

หยาดอรุณกัดริมฝีปากบางที่สั่นระริกไว้นั่น ขอบตาเธอร้อนแฉ่ว รู้สึกถึงความอุ่นขึ้นอ่อนขึ้นตรงหน่วยตาอย่างห้ามไม่ได้ แต่หญิงสาวก็ต้องเตือนตัวเองในใจ เพื่อข่มน้ำตาแห่งความอ่อนแอที่กลับลงไปเสีย

‘อย่าร้องให้ต่อหน้าผู้ชายเห็นแก่ตัวคนนี้ได้เด็ดขาดนะน้ำค้าง เธอต้องเข้มแข็ง ไม่ทำตัวอ่อนแอเง่าให้คนอื่นอย่าง นายวุฒ์ โลเวล รั้งแก

ได้อีก แต่ทำไมนะ ทำไมเขาต้องเป็นพี่ชายของคุณธีรด้วย บ้าจริงๆ
โลกบ้านี้มันทั้งแคบ ทั้งเล็ก ทั้งกลม’

ประโยคหลังหญิงสาวสบตความบังเอิญในโลกกลมๆ โปนี่ต่อ
ไม่คิดจริงๆ ว่าธีราทร ผู้ชายที่ดูหน้าตาคมเข้มแบบไทย นิสัยแสนสุภาพ
บุรุษจะมีพี่ชายหน้าตาอ่อนโยนไปทางยุโรปอย่างโลเวล ดุยังงี้ทั้งสองคน
ก็ไม่น่าใช่พี่น้องกันสักนิด ที่สำคัญคือนิสัยของโลเวลผิดกับน้องชาย
ลิบลับ เขาช่างตรงกันข้ามกับธีราทรทุกอย่าง โดยเฉพาะคำว่าสุภาพ
บุรุษ ใจดี ห่างไกลจากผู้ชายอย่างโลเวลหลายหมื่นปีแสง

ไอ้หมาป่าบ้า ไอ้คนเลว ทำไมฉันต้องมาเจอคุณอีก ผันร้ายของ
ฉันมันควรจะจบแล้วไม่ใช่หรือ มันควรจะจบไปตั้งแต่วันนั้นแล้ว...!

1

หมาป่าร้าย

ราวๆ สี่เดือนก่อนหน้านี้ ภายในห้องทำงานของท่านรองประธานบริษัทเดชาธร กรุ๊ป ชายหนุ่มวัยสามสิบสาม ทายาทผู้สืบทอดอันดับหนึ่งของตระกูล ซึ่งช่วยบิดาดูแลกิจการทั้งหมดของบริษัทกำลังก้มหน้าชะมักเขม่นกับเอกสารกองโตบนโต๊ะ

วูล์ฟ โลเวล กิตติเดชาธร บุตรชายของคุณธนากร ผู้ก่อตั้งบริษัทเดชาธร กรุ๊ป ซึ่งมีธุรกิจเครื่องมากมาย โดยเฉพาะผลิตเครื่องบิน แอลกอฮอล์ที่มีชื่อติดตลาดเป็นที่รู้จัก รวมถึงธุรกิจอื่นๆ และโรงแรมที่มีสาขาถึงอเมริกาด้วยแล้ว ทำให้ตระกูลนี้ร่ำรวยติดอันดับต้นๆ ของประเทศเลยทีเดียว

ยิ่งได้บุตรชายคนโตที่เก่งรอบด้านมาดูแลด้วยความรู้ความสามารถ จนเป็นที่กล่าวถึงในวงการธุรกิจว่าเขาคือนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงที่มากความสามารถน่าจับตามอง ก็ส่งผลให้บริษัทแข็งแกร่งขึ้น ยิ่งกว่านั้นการศึกษาและหน้าที่าที่หล่อหลอมแบบลูกครึ่งไทยที่ได้จากฝั่งบิดาผสมกับเลือดฝั่งมารดาซึ่งเป็นคนอเมริกัน ทำให้โลเวลเป็นหนุ่มในฝันที่สาวๆ ทั้งเมืองอยากเข้าใกล้

ใครๆ ก็รู้ว่าชายหนุ่มเป็นคนเข้าถึงยาก หน้าที่การงานทำให้เขาวางตัวน่าเกรงขาม แต่ก็มีผู้หญิงหลายคนคิดจะเสี่ยง ทว่าอย่างมาก

พวกหล่อนก็เป็นได้แค่คนนอนชั่วคราวของเขา กระนั้นก็ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนเสียใจสักคนเดียว พวกหล่อนคิดเพียงว่าการได้เป็นคนนอนชั่วคราวของผู้ชายที่เพียบพร้อมอย่างโลเวลถือว่าคุ้มเสียยิ่งกว่าคุ้ม เพราะการนอนกับเขาเพียงครั้งหรือสองครั้งนั้น ผลตอบแทนที่พอหน่อมโยนให้คือรางวัลก้อนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นเงินทอง เครื่องประดับ รถยนต์ ซึ่งนับเป็นค่าตอบแทนที่พวกเธอพึงพอใจ แต่รับรองไม่มีใครได้ขึ้นเตียงกับโลเวลเป็นครั้งที่สาม

เสียงอินเตอร์คอมที่ตั้งบนโต๊ะทำงานดังขึ้น แน่นนอนว่าคนที่กดอินเตอร์คอมมาหาเขาจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากเลขาฯ ประจำตัว ทว่าเมื่อกดรับ เสียงที่ดังผ่านเข้ามากลับไม่เป็นอย่างที่รองประธานบริษัทคาดไว้

“คุณวุธครับ นี่ผมเอง คีรี”

“คีรี นายไปยุ่งอะไรกับโต๊ะเลขาฯ” โลเวลเลิกหัวคิ้วด้วยความฉงน คีรีคือมือขวาและผู้ติดตามของเขา ปกติมีหน้าที่รับงานตามคำสั่งของเขาเท่านั้น แล้วตอนนี้ไปทำอะไรอยู่ที่โต๊ะเลขาฯ หน้าห้อง

“ขอโทษครับ คือผมเห็นคุณครองขวัญนอนฟุบหมดสติที่โต๊ะทำงาน ผมมาเรียกเธอก็ยังไม่รู้ตัวครับ ผมเลยถือวิสาสะกดอินเตอร์คอมมาบอกคุณวุธว่าผมจะขออนุญาตพาเธอไปส่งโรงพยาบาล” เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องเร่งด่วน คีรีจึงเลือกเอาอุปกรณ์สื่อสารใกล้ตัวและสะดวกเพื่อรายงานเจ้านายในเวลานั้น และคนที่ทำงานกับโลเวลมานานอย่างคีรีก็รู้ใจเจ้านายดีว่าไม่ได้เียนชาหรือน่ากลัวอย่างที่คนนอกมอง ลึกๆ แล้วโลเวลก็มีมุมน่ารัก อบอุ่น และมีน้ำใจเห็นใจคนอื่นไม่น้อยเช่นกัน

“แล้วกัน!...โอเค นายรีบพาเธอไปส่งโรงพยาบาลเลย แล้วอาการคุณขวัญเป็นยังไงก็โทร. มารายงานด้วย” คนเป็นนายสั่งทิ้งท้าย แล้วลุกจากเก้าอี้หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่เดินไปเปิดประตูห้องทำงาน

โลเวลออกไปทันเห็นว่าศรีอุ้มครองขวัญเดินตรงดิ่งไปที่ลิฟต์ แม้คนเป็นรองประธานไม่ได้แสดงความร้อนใจออกทางสีหน้าหรืออากัปกริยา แต่ลึกๆ แล้วเขาก็มีความห่วงใยพนักงานทุกคนที่ทุ่มเททำงานและเสียสละเพื่อบริษัทเสมอ เพราะถือว่าทุกคนคือครอบครัวเดียวกัน ยิ่งครองขวัญเป็นเลขาฯ หน้าห้อง ถึงแม้จะเข้ามาทำงานกับเขาได้เพียงปีเศษ แต่เธอก็ช่วยงานเขาได้เยอะทีเดียว ซึ่งโลเวลก็หวังว่าหญิงสาวจะไม่เป็นอะไรมาก นอกจากโรคธรรมดาๆ ที่รักษาหาย

ภายในอาณาบริเวณกว้างขวางของคฤหาสน์หลังงามของตระกูลกิตติเดชาธรรมมีผู้อาศัยเป็นเพียงชายเจ้าของบ้านทั้งสองคนเท่านั้น ได้แก่ โลเวลและธีรাত্র น้องชายต่างมารดา ส่วนคุณธากรบิดาของทั้งสองมักจะอยู่ที่อเมริกาเป็นส่วนใหญ่เพราะท่านชอบที่โน่นและอีกอย่างก็เพื่อดูแลกิจการโรงแรมสาขาที่นิวยอร์ก แต่ก็ไม่ได้ทิ้งกิจการที่เมืองไทยเสียทีเดียว เพราะมีบุตรชายที่เก่งกาจคอยดูแลให้ท่านจึงไม่ห่วงมาก และกลับมาช่วยโลเวลกับธีรাত্রดูกิจการปีละสองหนอยู่แล้ว

“ผมเตรียมกระเป๋าเดินทางพรงนี้เรียบร้อยแล้วนะครับพี่วุฒ หวังว่าพี่จะไม่เปลี่ยนใจอยากจะไปดูงานที่นิวยอร์กเองหรือกนะครับ” ธีรাত্রเอ่ยถามคนเป็นพี่ซึ่งนั่งไขฟาตรงกันข้ามภายในห้องนั่งเล่นแสนสบายและเป็นส่วนตัวของพวกเขา

หนุ่มลูกครึ่งพยักหน้าเนิบๆ ให้น้องชายหน้าไทยแท้และอายุห่างกันถึงห้าปี

เนื่องจากคุณธากรแต่งงานกับมารดาของธีรাত্রหลังจากที่ภรรยาชาวอเมริกันเสียชีวิตลงได้ราวๆ หนึ่งปี ส่วนโลเวล ตอนมารดาเสียเขาอายุเพียงสี่ขวบ บิดาพากลับมาเรียนต่อที่เมืองไทย กระทั่งจบมัธยมต้นแล้วจึงส่งชายหนุ่มไปอยู่กับตาและยายที่อเมริกา เขาเรียน

ต่อที่นั่นจนจบปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจและกฎหมาย ก่อนจะกลับมาช่วยสานต่อธุรกิจของครอบครัวอย่างจริงจัง

“จะเปลี่ยนใจทำไม พ่อบอกเองว่าอยากให้นายไปดูงานที่โรงแรมสาขาที่โน่นบ้าง นายจะได้ไปหาพ่อด้วย ที่สำคัญนายก็คงอยากเจอคุณนั้นจะแยแล้วมั้ง ปกติแอบไปเที่ยวหากันบ่อยๆ คราวนี้ก็ไปทำงานด้วยเลยที่เดียว” โลเวลล์ชวนน้องชายด้วยเสียงเรียบๆ

ธีราทรมยิ้ม ไม่กล้าปฏิเสธว่าการได้ไปดูงานที่นิวยอร์กแทนพี่ชายเป็นเรื่องน่ายินดีมาก เพราะนอกจากจะเจอบิดาแล้ว คนที่เขาคิดถึงมากมายอีกคนก็กำลังรออยู่

หว่าหว่าหรือปัญหาเป็นบุตรสาวของนักธุรกิจไทยคนหนึ่งที่อยู่กับครอบครัวของเขา และเธอก็คือคุณนั้นที่หมั้นหมายกันมาเกือบสามปีแล้ว พวกเขารักและเข้าใจกันดีมาตลอด ธีรাত্রเป็นสุภาพบุรุษรักเดียวใจเดียว ไม่เคยทำให้ปัญหาเสื่อมเสียชื่อเสียงหรือเสียใจเลยสักครั้ง ชายหนุ่มทะนุถนอมหญิงสาวไว้ราวไขในหิน โดยให้สัญญากันว่าตราดที่ยังไม่แต่งงาน เขาจะให้เกียรติเธอ ไม่แตะต้องเธอจนเกิดความเสียหายเกินงามแน่นอน แม้จะมีโอกาสที่จะเกินเลยกันได้บ่อยครั้งแค่ไหน แต่ธีรাত্রหักห้ามใจตัวเองได้ดีเสมอมา และนั่นยังทำให้ปัญหาคาหวังฝากชีวิตไว้กับผู้ชายแสนดีคนนี้อย่างไม่คิดเปลี่ยนใจ

“ถ้าอย่างนั้นช่วงนี้พี่วุฒพงศ์ต้องเหงาหน่อยนะครับ ปกติบ้านนี้อยู่กันแค่เราสองคน ต่อไปพี่ก็อยู่คนเดียว”

“คนเดียวที่ไหน มีแม่บ้าน คนสวน คนงานอีกตั้งเยอะแยะ” เขาไหวไหล่

“แต่พี่ก็ไม่เคยคุยเล่นกับพวกเขาครับ นอกจากออกคำสั่งแล้วทำหน้าที่ให้ทุกคนกลัว” ธีรাত্রยิ้มเข้า พี่ชายของเขาชอบทำหน้าที่จนบางครั้งกลายเป็นว่าดูดุน ยิงเวลาโกรธหรือโมโหแล้วด้วยแทบไม่มีใครอยากจะเดินเฉียดใกล้สักคนเดียว แม้แต่เขาก็ตามที แต่เวลา

อารมณ์ดีก็พอจะคุยกันได้ อย่างตอนนี้

“เอาน่า... พี่มีวิธีคลายเหงาก็แล้วกัน ไม่ได้เหมือนนาย”

“ครับผมรู้ ผู้ชายเสน่ห์แรงอย่างพี่วุล์ฟมีคนช่วยคลายเหงา แต่ผมก็หวังว่าพอกลับจากคลายเหงาเข้ามาถึงบ้าน พี่ก็จะว่าเหว่ จริงๆ พี่วุล์ฟสามสลิปสามแล้วนะครับ ทำไม่ถึงยังไม่คิดจะแต่งงาน...”

“หุบปากนายไปเลย” เขาขัดขึ้นทันทีแล้วตัดบท ไม่ชอบให้ใครมาคุยเรื่องแต่งงานกับตนเองนัก เพราะเรื่องนี้ห่างไกลจากความต้องการของเขามากเสียเหลือเกิน “พี่ว่านายไปพักผ่อนเถอะ เตรียมตัวบินเถอะ พรุ่งนี้ใช้เวลาเดินทางหลายชั่วโมง”

“ครับ ถ้าอย่างนั้นผมไม่กวนแล้ว” น้องชายรู้ตัวว่าหลุดปากถามเรื่องที่อาจทำให้คนเป็นพี่เขินเคืองรีบก้มหน้า แล้วขอตัวเดินออกจากห้องนั่งเล่นไป

และแล้วความเหงาก็ไม่เข้าใครออกใครแม้แต่คนที่เข้าถึง

ยากอย่าง วุล์ฟ โลเวล พอช่วงนี้ที่งานบริษัทเริ่มไม่ค่อยยุ่ง น้องชายอย่างธีรธรไม่อยู่ โลเวลก็ออกไปหาความสุขให้ตัวเองบ้าง แต่แน่นอนว่าเขาไม่ชอบพาคนแปลกหน้าเข้าบ้าน ดังนั้นจึงให้มือขวาคนสนิทที่ไวใจได้อย่างศิริช่วยสรรหาสิ่งที่คิดว่าดีและพอใจมาส่งให้เขาถึงโรงแรมแทน โดยไม่จำเป็นต้องรู้จักชื่อเสียงเรียงนามของพวกหล่อนเหล่านั้น เพราะแค้นอนด้วยกันครั้งเดียว บางคนไม่ทันข้ามคืนด้วยซ้ำก็แยกจากกันไปอย่างไม่มีพันธะผูกพัน

เช่นเดียวกับวันหยุดวันนี้ที่ชายหนุ่มรู้สึกเบื่อหน่ายตั้งแต่ตื่นนอน เขาจึงเลือกขับรถออกมาจากคุกหาสน์หลังงาม ในตอนแรกคิดว่าจะแวะไปดูที่บริษัท เมื่อมีงานอะไรที่ยังสะสางไม่เสร็จ แต่เอาเข้าจริงโลเวลก็นึกอยากมีเวลาให้ตัวเองได้ผ่อนคลายในวันหยุดบ้าง จึงเปลี่ยนความคิด ขับรถชมวิวเล่นรอบเมืองกรุง และคิดว่าคืนนี้จะโทร. ชวนจิรายุ

เพื่อนที่รู้จักกันมาตั้งแต่มัธยมต้นและคบกันมานานจนถึงทุกวันนี้มานั่ง
ดื่มที่อุทยานของเขาสักหน่อย แต่ระหว่างที่ขับรถไปตามท้องถนนใน
วันหยุดของเมืองกรุงได้สักระยะหนึ่ง หางตาของโลเวลก็สะดุดกับหญิง
สาวที่รู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตา เธอเดินหัวข้าวของอยู่บริเวณทางเท้าข้างถนน
และไม่นานก็เห็นเธอเดินชวนแซ่ล้ายคนกำลังจะล้ม

“คุณขวัญนี่ ไม่สบายแล้วมาเดินทำอะไร” ชายหนุ่มพึมพำกับ
ตัวเอง แล้วรีบชะลอรถเลี้ยวเข้าจอดเทียบทางเท้าทันที เวลานั้นเขา
เห็นว่าเลขาฯ สาวกำลังย่อตัวลงนั่งช้าๆ หน้าซีดเผือด

ครองขวัญหายใจแผ่วๆ ตาพราวเหมือนจะหมดสติให้ได้ ประจวบ
เหมาะกับการที่โลเวลวิ่งลงจากรถและเข้ามาช่วยประคองได้ทัน

“คุณขวัญ ทำใจดีๆ นะ นี่ผมเอง” เขาเรียกสติเธอ

หญิงสาวซ่อนตาพราวมัวมองหน้าคมคล้ำมั้งจึงรู้ว่าเป็นหนุ่ม
ลูกครึ่งเจ้านายของเธอเอง

“คุณวุฒิ์ ฉันรู้สึกหน้ามืดนิดหน่อยนะค่ะ”

“ไม่มืดหน่อยแล้วมั้ง ช่วงนี้คุณไม่ค่อยสบาย น่าจะพักผ่อน
ทำไม่ออกมาเดินตากแดดแรงๆ แบบนี้” เขากวาดตามองข้าวของ
พะรุงพะรังที่เธอวางไว้บนทางเท้า ก็เห็นเป็นของใช้ส่วนตัวหลายอย่าง
และรวมถึงอาหารแห้งและสดด้วย

“ฉันออกมาซื้อของค่ะ กำลังจะกลับแล้ว แต่จู่ๆ ก็หน้ามืด”

“เอาอย่างนี้ ไปนั่งในรถก่อน แล้วผมจะพาคุณไปหาหมอทีแล้ว
กัน”

“ไม่ค่ะ ฉันเพิ่งไปหามา ยายังทานไม่หมดเลย” เธอปฏิเสธเสียง
แผ่ว

“ถ้าอย่างนั้นบ้านคุณอยู่ไหน ผมไปส่ง”

“ไม่รบกวนดีกว่าค่ะ” แม้จะรู้สึกแย่งจนทรงตัวแทบไม่อยู่ แต่
ความเกรงใจทำให้หญิงสาวยังปฏิเสธ

โลเวลสายหน้า ก่อนจะตัดสินใจออกคำสั่งแทนการพูดว่า
ล่อม “ผมจะไปส่ง ไม่ต้องปฏิเสธ คุณเป็นพนักงานของผมนะ จะให้
ไม่ดูดำดูดีได้อย่างไร บอกมาว่าบ้านคุณอยู่แถวไหน เร็วๆ อย่าให้ผมต้อง
โมโห”

“เออ...คะ...คะ” ที่สุดเลขาฯ สาวที่เจอไม่ตายของเจ้านายก็จำ
ต้องยอมให้เขาไปส่ง

...

บ้านของครองขวัญเป็นบ้านชั้นเดียวขนาดเล็กอยู่ในชุมชนตลาด
แห่งหนึ่ง วิถีชีวิตของคนจนกับคนรวยต่างกันลิบลับ นี่เป็นสิ่งที่โลเวล
ยอมรับว่าไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน เขาเกิดมาในบ้านหลังใหญ่ที่ใครๆ
เรียกว่าคฤหาสน์ มีคนดูแลตั้งแต่เรื่องอาหารการกิน การแต่งตัว ไม่คิด
ว่าอีกมุมหนึ่งในเมืองหลวงแห่งนี้ยังมีชุมชนเล็กๆ เช่นนี้อยู่จริง แม้
บริษัทเขาจะมีทุนสำหรับช่วยสังคม แต่นั่นก็แค่เงินบริจาคและให้ผู้ดูแล
โครงการลงไปจัดการเอง ตัวเขาไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับโครงการทุนพวกนั้น
อย่างใกล้ชิดแม้แต่บ่อย

“ที่นี่ใช่ไหม บ้านคุณ” โลเวลจอดรถตรงประตูรั้วไม้ มองเข้าไป
ในบ้านไม้ชั้นเดียวที่ยกสูงจากพื้นราวๆ หนึ่งเมตร

“คะ บ้านหลังนี้แหละคะ เออ...คือ...ฉันขอโทษนะคะ บ้านฉัน
หลังเล็กแล้วก็อาจจะรกไปหน่อย...”

“ช่างเถอะ ผมมาส่งคุณ ไม่ได้จะมาดูว่าบ้านเล็กหรือรก เข้าไป
ข้างในก่อน” เขาเปิดประตูแล้วเดินอ้อมมาช่วยพยุงเลขาฯ ซึ่งตอนนี้
พยายามจะออกมาจากรถของเขาอย่าทุลักทุเล เธออ่อนแรงเกินจะ
เดินเหินได้คนเดียว แต่ก็ไม่มีลมหวั่นไหวของเยาะเย้ยที่ซู่มา จนโลเวล
อดไม่ได้ที่จะช่วยหิ้วให้เอง “มีใครอยู่ในบ้านไหม ผมควรจะเรียกให้เขา
มาช่วยพยุงคุณอีกแรง หรือไม่ก็มาหิ้วข้าวของพวกนี้”

“ไม่แนใจจะ ตอนฉันออกไปเมื่อเช้ายังไม่มีใครกลับมาเลย”

คำตอบของหญิงสาวทำให้โลเวลจน เธอพูดเหมือนกับเมื่อคืน
ยังไม่มีใครกลับมาบ้านจนถึงเช้านี้ แปลก...คนไม่สบายทั้งคนไม่มีคน
ใส่ใจดูแล แล้วยังต้องหอบสังขารออกไปหาซื้อของด้วยตัวเอง เพราะ
ไม่มีญาติพี่น้องให้พึ่งพาได้สักคน

สรุปชายหนุ่มก็ต้องพาเลขาฯ ของตัวเองเข้าไปส่งจนถึงในบ้าน
ซึ่งบ้านไม้หลังเล็กๆ แห่งนี้เล็กสมที่หญิงสาวบอกนั่นละ ถ้าเทียบกับ
คุณาศน์ของเขา บ้านของครองขวัญก็น่าจะเป็นแค่กระท่อมกลางป่า
ดีๆ นี่เอง

“ขอบคุณมากนะคะคุณวุฒิ์ นังก่อนสิคะ เดี่ยวฉันไปเอาน้ำมา
ให้” เธอบอกขณะที่ตัวเองถูกประคองลงนั่งบนเก้าอี้หวมราคาถูกๆ
ตัวหนึ่งในบ้าน

“ไม่ต้อง ตัวเองจะไม่รอดอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วงผม ไปหายามา
กินซะแล้วกินนอนพักผ่อน” เขาไม่นั่งเพราะคิดว่าส่งเลขาฯ สาวแล้วก็
จะกลับ จึงเลือกจะยืนคุยกับอีกฝ่าย

ครองขวัญยกมือไหว้ผู้เป็นนายอย่างซาบซึ้งน้ำใจ เรียวปากขีด
แห้งขยี้บ้ำๆ กล่าวเสียงอ่อนแรง “คุณวุฒิ์มีน้ำใจกับพนักงานจริงๆ
ขอบคุณมากๆ อีกครั้งค่ะ”

“เลิกขอบคุณได้แล้ว พนักงานทุกคนก็เหมือนครอบครัวของผม
จะทิ้งขว้างได้ยังไง มีอะไรให้ช่วยก็บอกได้เสมอ แล้วถ้าอยู่คนเดียวเกิด
เป็นอะไรขึ้นมาโทร. หาผมได้ทุกเมื่อ ส่วนเรื่องงานไม่ต้องห่วง ช่วงนี้
คุณน่าจะพักผ่อนให้มากๆ”

“จริงๆ เรื่องนี้ฉันอยากจะคุยกับคุณวุฒิ์พาลักพักแล้วค่ะ คือ
ฉันคิดว่าสุขภาพของฉันอาจทำงานให้คุณได้ไม่เต็มที่ บางทีฉันอาจจะ
ขอลาออก”

สีหน้าผู้เป็นนายยังนิ่งเรียบ ไม่ได้สะทกสะท้านหรือตกใจ เขา
พยักหน้าน้อยๆ เท่านั้น “เข้าใจ แต่ไม่ต้องถึงกับลาออกหรอก ไปหา

หมอชนะ หายเมื่อไหร่ก็กลับไปทำงานตามปกติได้”

“แต่ฉัน...” ครองขวัญพูดอะไรไม่ออก เธอจะบอกอีกฝ่ายว่าอย่างไรดี ในเมื่อโรคที่เธอเป็นไม่ใช่แค่เจ็บไข้ธรรมดา แต่เป็นโรคที่รุนแรงเอากการ ที่เธอพุงตัวเองให้ลูกไปทำงานกับเขาได้จนถึงทุกวันนี้ ก็เพราะอยากได้เงินมาซื้อยาให้ตัวเองและเก็บไว้สำหรับผ่าตัด ไหนจะมารดาของเธออีกคน ท่านก็ใช้เงินเก่งเหลือเกิน ลำพังแค่จ่ายใช้สอยในครอบครัวก็อาจพอมีเก็บอยู่บ้าง แต่นี่มารดาของเธอดันไปติดการพนัน เล่นเสียทีก็ต้องมารีดไถเงินจากเธอไปใช้หนี้ เลยทำให้เงินเก็บที่มีเวลานี้ยังไม่พoc่าผ่าตัดด้วยซ้ำ

“ไม่ต้องห่วง เรื่องคุณไม่สบายเป็นอะไร ผมรู้หมดแล้ว วันนั้นที่ศิริพาคคุณไปส่งโรงพยาบาล เรื่องของคุณก็ปิดไม่มิดแล้วละ แต่ผมยังถือว่าคุณเป็นพนักงานบริษัท และจะช่วยค่าใช้จ่ายเท่าที่จะช่วยได้”

“ขอบคุณค่ะ ขอบคุณจริงๆ” เธอยกมือขึ้นไหว้ปลกๆ จนชายหนุ่มต้องรีบห้าม

“บอกแล้วไงคุณขวัญ เลิกขอบคุณ เลิกไหว้ผมได้แล้ว ว่าแต่หมอเขานัดคุณผ่าตัดเมื่อไหร่”

หญิงสาวกำลังจะขยับปากบอก แต่เสียงไซ้ๆ ของใครคนหนึ่งที่โผล่เข้ามาในบ้านทำให้เธอต้องรีบปิดปากเงียบ เพราะไม่อยากให้คนมาใหม่รับรู้การเจ็บป่วยของตนเอง และหนุ่มลูกครึ่งก็คิดว่าเข้าใจอีกฝ่ายดี จึงไม่ซักไซ้ต่อและหันไปมองเจ้าของเสียงใส่คนมาใหม่นั้นแทน

“พี่ขวัญคะ น้ำกลับมาแล้วค่ะ ขอโทษนะคะที่กลับช้า แล้วรถข้างนอก...” หยาดอรุณ สาวสวยหุ่นบอบบาง แต่สวมเสื้อด้วยทรวงอกได้รูปสวย สะโพกผายกลมกลิ้ง อยู่ในชุดกางเกงยีนสกินนี่กับเสื้อยัดสีขาพอดิตัวก้าวเข้ามาในบ้าน หญิงสาวตั้งใจจะถามต่อว่ารถยนต์คันใหญ่ที่จอดนอกประตูรั้วนั้นคือรถของใคร แต่พอเข้ามาเห็นแผ่นหลัง

กว้างของผู้ชายตัวสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ในบ้านก็ต้องรีบหุบปาก “เอ่อ... ขอโทษค่ะ น้ำไม่รู้ว่าพี่ชวัญมีแขก”

“คุณวุฒิ์ โลเวล เป็นเจ้านายพี่เอง ส่วนนั้นน้ำค้างคะ น้องสาวของฉัน เป็นลูกของน้ำสาว”

หยาดอรุณรีบยกมือไหว้ผู้ชายตัวโต หน้าตาของเขาคมคล้ามหล่อเหลาจนน่าตกใจ ก็เขาหล่อมากกว่ากับพระเอกหนังฮอลลีวูด จมูกโด่งเป็นสัน คิ้วหนาพาดเรียงเหนือดวงตาคมกริบสีน้ำตาลที่น้ำตาลกลุ่มหลง เรียวปากหนาหยักได้รูปสีแดง สาวคนไหนเห็นคงอยากจูบใครคราเป็นแนวตามสันคางหนาส่งผลให้เขาดูดีอีกเท่าตัวอย่างประหลาด หญิงสาวรีบหุบตาเมื่อรู้สึกว่าคุณจะตะลึงในความหล่อของเจ้านายพี่สาวมากเกินไปแล้ว เกิดมาใช่ว่านี่เป็นครั้งแรกที่เจอคนหล่อเสียที่ไหนกันแล้ว แต่เหมือนอีกฝ่ายก็จ้องหน้าเธอไม่ละสายตาจนเธอรู้สึกว้าวแก้มร้อนผ่าวเช่นกัน

โลเวลรู้สึกว่าคุณตัวเองล้มหายไปชั่วขณะตอนที่หันไปเจอหญิงสาวหุ่นบางแก้มใสคนนี้ ‘น้ำค้าง’ แคชื่อก็ทำให้เขาเย็นวาบและสดชื่นไปถึงหัวใจ ใบหน้าเรียวรูปไข่ขาวเนียน แก้มทั้งสองสีชมพูระเรื่อไม่ต่างจากเรียวปากอímเล็กที่เผยอน้อยๆ ราวแว่วอนขอจูบจากเขาก็ไม่ปาน ดวงตาเธอกลมโตดำขลับเหมือนเรือนผมสลวยที่ปล่อยยาวจนถึงกลางหลัง ผิวของหญิงสาวขาวละมุนจนชายหนุ่มคิดว่าถ้าได้สัมผัสคงนุ่มนวลไปทั้งฝ่ามือแน่ๆ ใบหน้าอ่อนวัยบอกว่าคุณอายุห่างจากเขามากหลายปี แต่กลับทำให้ความต้องการของโลเวลพลุ่งพล่านได้เพียงแคเห็นหน้าแม่สาวน้อยคนนี้แวบแรก

เขายกมือรีบไหว้หยาดอรุณ แต่ก็ยังไม่ละสายตาจากนวลหน้าใส ไม่แปลกที่หญิงสาวตรงหน้ามีรูปร่างหน้าตาและผิวพรรณผิดไปจากเลขาฯ ของเขาโดยสิ้นเชิง เพราะทั้งสองคนไม่ใช่พี่น้องที่คลานตามกันออกมา แต่เป็นลูกพี่ลูกน้องกันเท่านั้น ครองชวัญเป็นผู้หญิงผิวสีน้ำตาล

หน้าตาคมขำ หุ่นดูอมบางกว่าอีกฝ่าย แต่หยาดอรุณของเขามีผิวขาว
อมชมพู ตากลมเหมือนตุ๊กตา แก้มเอย ปากเอย นำหอมน่าจูบไปหมด

‘ไอ้วุธ บ้าไปแล้ว คิดอะไรของมึง!’ ชายหนุ่มสบถตัวเองในใจ
ก่อนจะรีบละสายตาจากคนที่กำลังก้มหน้าเขินอาย แล้วพูดกับเธอราว
กำลังสั่งสอนเด็กคนหนึ่งด้วยน้ำเสียงขึงขังอย่างผู้ใหญ่ๆ

“คุณเป็นน้องสาวของคุณขวัญเธอ แล้วไปไหนมาแต่เช้า ทำไม
ถึงปล่อยให้พี่สาวอยู่บ้านคนเดียว”

“เอ่อ...คุณวุธค่ะ คือน้ำค้างไม่ได้ไปเที่ยวหรรหาค่ะ เธอออกไป
ทำงานค่ะ” ครองขวัญรีบอกรับแทนน้องสาว เพราะไม่อยากรู้ให้นาย
มองหยาดอรุณผิดๆ เนื่องจากน้องสาวคนนี้ของเธอไม่เคยเถลไถล มี
แต่คิดจะช่วยแบ่งเบาภาระของเธอตลอด

“ทำงานอะไร” เขาหันกลับมาหาครองขวัญ รอคำตอบอย่าง
สนใจ

“น้ำค้างเขาทำงานโรงงานผลิตเครื่องดื่มค่ะ เข้ากะดึกก็เลยออก
เช้า”

“ยังเด็กอยู่เลย เรียนจบแล้วเหรอ” คิ้วหนาขมวดชนกัน เขาอด
ไม่ได้ที่จะหันไปเอาคำตอบจากคนสวยหน้าเด็ก

หยาดอรุณซ่อนสายตามองหน้าเจ้านายของพี่สาวอย่างกล้าๆ
กลัวๆ ไม่รู้ว่าทำไมแค่ดวงตาสีน้ำตาลคู่คมกิริยานี้มองเธอก็ทำให้เธอสั่น
สะท้านและกริ่งเกรงได้ถึงเพียงนี้ ผิดไปจากสายตาผู้ชายคนอื่นๆ ที่เธอ
เคยเห็นมาโดยสิ้นเชิง เพราะคนพวกนั้นไม่เคยทำให้เธอรู้สึกเช่นนี้
สักคน

“คือ...อะ...ฉันเรียนอยู่ค่ะ แต่เรียนช่วงเสาร์-อาทิตย์ เพราะต้อง
ทำงานหาเงินส่งตัวเองเรียนด้วย”

“แล้วอายุเท่าไร เรียนใกล้จบหรือยัง”

“อายุยี่สิบสองค่ะ เหลือสอบอีกแค่สองตัวก็จะจบแล้วค่ะ” ไม่

เข้าใจว่าทำไมเธอต้องมายืนตอบคำถามพวกนี้กับคนที่เพิ่งรู้จักด้วย และเขาทำราวกับเป็นผู้ปกครองของเธอถึงได้กล้าซักไซ้เรื่องส่วนตัวแบบนี้

“แล้วเรียนคณะอะไร”

“บริหารธุรกิจค่ะ”

“ดี ถ้าจับเมื่อไหร่ก็ไปสมัครงานที่บริษัทผมแล้วกัน”

“คะ?” หยาดอรุณอ้าปากค้างเพราะสิ่งที่ได้ยิน ไม่อยากเชื่อหู แต่ยอมรับว่ารู้สึกดีใจลึกๆ ที่อยู่ดีๆ ก็มีผู้บริหารชวนไปทำงานด้วย ยิ่งรู้ว่าบริษัทที่ครองขวัญทำงานเป็นบริษัทใหญ่มากและมั่นคง ก็ทำให้หญิงสาวยิ่งยินดี

“ก็อย่างที่ได้ยินนั่นแหละ ถ้าสนใจก็ให้คุณขวัญพาไปแล้วกัน” เขาบอกสีหน้าเรียบนิ่ง ไม่ได้แสดงให้เด็กที่คงอายุห่างจากเขาเป็นสิบปี รู้ว่า แม่คุณกำลังมีอิทธิพลต่อความต้องการของร่างกายเขาแค่ไหน แยกว่านั่นมันส่งผลให้หัวใจเต้นแรงอีกต่างหาก

บ้าไปแล้ว...สงสัยเขาจะห่างจากเรื่องอย่างว่ามานาน แค่เห็นคนสวยหน่อยก็เกิดความต้องการเสียอย่างนั้น มันคงเป็นเพราะความสวยกับรูปร่างของเธอที่ดูจะสมส่วนเกินไป หน้าอกพุง สะโพกผาย... โอ้ย...ให้ตายเถอะ! ครั้งสุดท้ายที่เขาทำอะไรกับผู้หญิงมันเมื่อคืนก่อน ไม่ใช่หรือไง นานตรงไหนกันวะเนี่ย

“น้องสาวคุณขวัญกลับมาแล้ว ยังไงผมขอตัวก่อนแล้วกัน” เขารีบเปลี่ยนเรื่อง หันมาเอ่ยขอตัวกับเลขาฯ เพราะรู้ว่าอยู่ต่อร่างกายชายคงร้อนรุ่มไปมากกว่านี้

แม่น้ำค้างกลางหาาเล่นเอาผู้ชายอย่างเขาแทบไม่เป็นตัวของตัวเองเพียงแค่มองหน้า เธอเนี่ยมันแน่จริงๆ

“ขอบคุณค่ะคุณวุฒิปที่มาส่ง แล้วก็ขอบคุณเรื่องงานของน้ำค้าง ล่วงหน้าด้วยนะคะ ฝากน้องสาวของฉันทด้วย” เธอบอกราวกับฝากฝัง

น้องสาวไว้ในมือคนที่ไวใจได้ โดยหาว่าไม่รู้ว่าเป็นคนดีนั้นจริงๆ แล้วกำลังคิดไม่ซื่อกับหยาดอรุณ “น้ำค้างไปส่งคุณวุธฟแทนพี่ด้วยนะ พอดีพี่รู้สึกเวียนหัว”

“พี่ขวัญเป็นอะไรมากไหมคะ ช่วงนี้พี่ขวัญไม่สบายบ่อยจัง”

“ไม่เป็นอะไรมากหรอก นอนพักสักนิดก็คงหาย น้ำค้างไปส่งคุณวุธฟเถอะ”

“คะ” น้องสาวก้มหน้ารับคำ แม้จะอึดอัดที่ต้องอยู่ใกล้ๆ ผู้ชายตัวใหญ่หน้าตึงคนนี้ แต่ก็ไม่กล้าขัดใจพี่สาวแม้แต่น้อย

หยาดอรุณเดินตามร่างสูงใหญ่ของหนุ่มลูกครึ่งไปยังประตูรั้ว เธอไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมองสูงเพราะกลัวเขาจะหันมาแล้วสบตากันอีก

นี่คงเป็นผู้ชายคนแรกที่ทำให้เธอกลายเป็นคนกลัวคนได้ขนาดนี้ ปกติผู้ชายทุกคนแทบจะคุกเข่าตรงหน้าเธอมากกว่า ไม่เคยมีใครทำให้หยาดอรุณยอมสยบให้ง่ายๆ สักครั้ง ทว่านายหมาป่านี้มีสายตาที่น่ากลัวจัง แต่ในเวลาเดียวกันก็มีเสน่ห์อย่างร้ายกาจ แน่นนอนว่าเธอไม่อยากสบตากับเขาให้ใจสั่นอีก

“เอ่อ...คุณ...”

ปึก!

เพราะงูๆ โลกนี้ก็นึกเรื่องที่จะพูดขึ้นได้ ขณะที่เดินใกล้จะถึงประตูรั้วอยู่แล้วเขาก็หยุดฝีเท้าแล้วหันขวับมาหา คนตัวเล็กซึ่งเดินตามอย่างใจลอยแถมไม่ได้ดูทางจึงชนเข้ากับแผงออกกว้างแกร่งนั้นจังๆ

“ว้าย!”

มือใหญ่รีบคว้าหมับเข้าที่เอวคอด รัดเธอไว้แบบออกกว้างทันก่อนที่หญิงสาวจะเสียหลักล้ม และโลเวลมั่นใจว่าตัวของเขาสูงกว่าเธอมากเกินกว่าที่จุมกโด่งๆ จะอยู่ระดับเดียวกับใบหน้าของหญิงสาวได้...แต่ถ้าเขาโน้มหน้าลงนิดก็ไม่แน

ไวเท่าความคิดหนุ่มลูกครึ่งใช้โอกาสของอุบัติเหตุ นั้นโน้มหน้า

ลงใกล้กับพวงแก้มใส แล้วจุดปลายจมูกสัมผัสความนุ่มหอมบนแก้มข้างหนึ่งของหญิงสาวอย่างตั้งใจ แต่เขาวางสีหน้านิ่งเสมือนเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นความบังเอิญ ไม่ใช่ความผิดของตนเอง

“อู๋ย!” หญิงสาวยกมือขึ้นลูบแก้ม พลังใช้มืออีกข้างที่ว่างผลักอกกว้างดันตัวออกห่างจากคนตัวใหญ่ ไม่อยากจะคิดว่าถูกเจ้านายของพี่สาวฉวยหอมแก้ม เพราะเหลือบมองหน้าอีกฝ่ายก็เห็นวางเฉยหยาดอรุณจึงปิดเรื่องนี้ให้เป็นความผิดของตัวเองที่ซุ่มซำมเอง “ขอโทษค่ะ”

“ผมก็ขอโทษ” เขาซ่อนรอยยิ้มเสนอหาไว้ใต้ใบหน้าเรียบนิ่ง ขณะที่ตามคมกริบจ้องมองแม่สาวแก้มแดงที่แอบค้อนเขานิดๆ อย่างน่ามอง

“คุณขอโทษฉันเรื่องอะไรคะ” จะถามออกไปว่าเรื่องหอมแก้มเมื่อครูเขาตั้งใจใช่ไหมหรือกระดากปาก และกลัวว่าถ้าหากชายหนุ่มตอบว่าไม่ใช่ เธอก็หน้าแตกยับพอดี

“ก็เรื่องที่ทำให้คุณตกใจ ผมไม่คิดว่าคุณจะขรุญอ่อนขนาดนี้”

“แล้วคุณหยุดทำไมล่ะคะ จู่ๆ หยุดเดินแบบนี้ ใครก็ตกใจ” อดไม่ได้ที่จะตำหนิเขา ค้อนด้วยหางตาอีกครั้ง “หรือว่าลืมหะไรคะ ฉันจะได้กลับเข้าไปเอามาให้”

“ไม่ ไม่ลืมหะไร แค่มีเรื่องจะบอกคุณนิดหน่อยเท่านั้น” เขาตรึงสายตาไว้ที่นวลหน้าใสของหญิงสาว

หยาดอรุณส่องมองทางอื่นทันทีที่รู้ตัวว่ากำลังตกเป็นเป้าสายตาของคนตัวใหญ่

“คุณ...คุณมีอะไรจะบอกฉันหรือคะ” ถามโดยไม่มองหน้าเขา โลเลเวลเจียบไปอึดใจราวจะแกลังให้คนที่หลบตาทำอะไรไม่ถูกจนสุดท้ายหญิงสาวทนความอึดอัดไม่ไหว หันกลับมาเผชิญหน้ากับชายหนุ่มตรงๆ

“คุณจะยืนเจียบแล้วมองหน้าฉันแบบนี้อีกนานไหมคะ”

“บังเอิญผมไม่ชอบให้ใครเมินใส่ โดยเฉพาะคู่สนทนา การคุยกันโดยไม่มองหน้าเรียกว่าเสียมารยาท”

“ขอโทษค่ะ” พอถูกตำหนิซึ่งๆ หน้าแบบนี้ แก้มใสก็ร้อนผ่าวด้วยความโกรธแค้นอาย ขณะที่ในใจกันดาผู้ชายตัวใหญ่ที่ไม่ทันได้เป็นเจ้านายเธอก็เบงใสเสียแล้ว แบบนี้ใครอยากจะไปทำงานด้วยเล่า

โลเวลทำหน้าที่ซีลุมเชกเช่นปกติ ทั้งที่จริงอยากจะยิ้มเพราะความน่ารักของคนตรงหน้าแทบแย้ ก็ดวงตากลมโตที่จ้องประสานกับเขายามนี้ดูสั้นระริกรวากับกริ่งเกรงเต็มกำลัง แต่แปลกเขาก็เห็นแววต้อเจียบในดวงตานั่นด้วย

“ผมจะบอกว่าคุณขวัญเธอไม่สบาย หน้ามืดเป็นลมบ่อยๆ ยิ่งไงคุณก็อย่าปล่อยเธอไปไหนมาไหนคนเดียว เพราะมันอันตราย”

“เอ่อ...ค่ะ จริงๆ ช่วงนี้ฉันก็เห็นว่าพี่ขวัญเป็นอย่างที่คุณบอกฉันขอให้พี่ขวัญหยุดทำงาน แต่พี่ขวัญก็ยังไม่ยอมหยุด”

“ช่วงนี้ผมบอกให้คุณขวัญลาป่วยได้ คงไม่ต้องไปทำงานสักพัก จนกว่าจะหาย คุณก็ควรดูแลเธอให้ดีๆ” เขาไม่ได้บอกความจริงว่าครองขวัญเป็นน้องอกในสมอง แล้วหมดต้องการให้ผ่าตัดเร็วที่สุดถ้าทำได้ เพราะโลเวลอยากให้คนป่วยบอกกับครอบครัวด้วยตัวเองเมื่อพร้อมมากกว่า ซึ่งถ้าครองขวัญต้องผ่าตัดจริงๆ เขาก็ยินดีจะช่วยเหลือค่าใช้จ่ายส่วนเกินจากที่สวัสดิการของบริษัทมีให้แก่พนักงาน

“ค่ะ ขอขอบคุณ...” เธอเว้นจังหวะพูดไปนาน ไม่ใช่ลืมชื่อเขาแต่ไม่กล้าเรียกเสียมากกว่า

“ผมชื่อวูล์ฟ อะไรกัน พี่สาวคุณเพิ่งแนะนำไป จำไม่ได้ซะแล้วเหรอ ผมยังจำชื่อคุณได้เลย น้ำค้าง”

“ฉันจำได้ค่ะว่าคุณชื่ออะไร”

“งั้นก็เรียกสิ หัดเรียกให้ชินปากเข้าไว้ ไม่แนต่อไปคุณอาจต้องเรียกหาชื่อนี้บ่อยๆ ก็ได้นะ” เขาระตักยิ้มมุมปากอย่างมีเลศนัย ไม่

สนใจสีหน้าประดักประเดิดของหญิงสาวแม้แต่น้อย ก่อนจะขอตัว “ผมกลับก่อนนะน้ำค้าง แล้วคงมีโอกาสเจอกันอีก”

ใบหน้าสวยใสกับหุ่นเพรียวบางแต่มีส่วนย้วยวนวิจของ
หยาดอรุณยังตามมารบกวณจิตใจและความต้องการของโลเวลจนครบ
สัปดาห์

ใช่...สัปดาห์หนึ่งเต็มๆ ที่เขาทนอยู่กับความทรมาน อยากเจอหน้า อยากอยู่ใกล้ อยากรู้ข่าวความเคลื่อนไหวของหญิงสาวตลอดเวลา แต่เขาไม่อาจทำตัวเหมือนว่างงานแล้วเดินดุ่มๆ ไปหาผู้หญิงที่เจอกันเพียงครั้งเดียวและสะกดเขาจนอยู่หมัดคนนั้นได้ และมากกว่านั้นคือคนอย่างโลเวลไม่ยอมยอมรับความจริงที่ว่า เขาถูกใจแม่สาวน้อยที่อายุห่างกับเขาเกือบรอบคนนั้น เพราะจากที่เคยมั่นใจตัวเองมาตลอดว่าไม่มีผู้หญิงคนไหนที่จะได้ขึ้นเตียงกับเขาเกินสองครั้ง แต่เพียงแค่ว่าเจอหน้าหยาดอรุณ ความคิดนี้ก็เกือบจะโดนลบทิ้งไปเสียแล้ว ทั้งๆ ที่เขายังไม่ได้ลิ้มลองรสชาติสวาทของเธอละเลยสักนิด ได้แค่สัมผัสนิ้วลวกๆ นั้นเล็กน้อยก็เก็บมาฝันหาเป็นเรื่องเป็นราว และนั่นทำให้เขาต้องลำบากหาทางระบายความร้อนรุ่มที่หยาดอรุณก่อไว้ให้ไปออกกับผู้หญิงคนอื่น

“อ๊ะ...คุณวุฒ์พะคะ อู๊ย! ร้อนแรงจังเลยคะ จีจะไม่ไหวแล้วนะคะ อ๊ะ...อืม...” หญิงสาวร่างเปล่าเปลือยอวบอัดได้ร่างโลเวลครางกระเส้าเมื่อเขาขยับโยกสะโพกสอดเข้าหารวดเร็วและถี่อย่างไม่ยั้ง

สองทรงอิมสะท่อนขึ้นลงตามแรงขยับส่ายด้วยไฟพิศวาสไร้ซึ่งความรัก บางครั้งถูกคลื่นคลึง ดูดดื่มตามแต่ใจของชายหนุ่มต้องการปรารถนาของเขาร้อนระอุจนจริตดีสาวสวย ที่มีมือขาวอย่างศิรีไปทาบทามหามาให้เจ้านายได้เซยชมแทบหมดแรงกลางเตียง

เสียงครางในลำคอของชายหนุ่มบอกความสุขสมเมื่อเขาส่ง

ตัวเองให้ถึงสวรรค์ไปพร้อมๆ กับแม่สาวได้ร่าง และคงทำให้รุ่งรุจีได้ภาคภูมิใจตัวเองกว่านี้ที่ทำให้โลเวลหลงใหลในเนื้อตัวของเธอและรสรักเธาร้อนได้อย่างบ้าคลั่ง ถ้าจะไม่ได้ยินชื่อของหญิงสาวคนหนึ่งหลุดออกมาจากริมฝีปากหนาได้รูปของพ่อหนุ่มลูกครึ่งตลอดเวลาที่เธอกับเขาระวังรักกันบนเตียง

“น้ำค้าง...ที่รัก คุณกำลังจะทำให้ผมคลั่งตาย” เขาซบเสี้ยวหน้าหมดแรงลงกับทรวงอกขนาดใหญ่ของแม่สาวพริตตีคนสวย แต่ปากยังพิมพ์หาแต่ผู้หญิงในจินตนาการครั้งแล้วครั้งเล่า

รุ่งรุจีแทบจะกรีดร้องใส่หน้าผู้ชายบ้า ถ้าไม่คิดว่าเขาทั้งหล่อทั้งรวย จ่ายหนัก แถมลีลาบนเตียงยังเด็ดถึงใจแล้วละก็ เธอรับรองว่าจะใช้เลืบบยาวๆ ชวนหน้าหล่อๆ ของโลเวลให้เป็นรอยแน่นอน ก็มีที่ไหนนอนกับเธอ หาความสุขกับร่างกายของเธอจนแทบช้ำในตายอยู่แล้วแต่ดันเรียกหาหยาน้ำค้างบ้าบอที่ไหนก็ไม่รู้อยู่ได้

“คุณวุฒิอะ ลีลาจีเป็นไงบ้างคะ ถ้าถูกใจ โอกาสหน้าเรียกใช้จ๊อิกนะ” แม่สาวกระซิบเสียงหวานข้างใบหูใหญ่ แต่กลับกลายเป็นว่าทำให้ชายหนุ่มริบผละตัวห่างเธอหลังจบเกมสวาทอย่างรวดเร็วยาวกับว่าเขาเพิ่งรู้ตัวว่า ผู้หญิงที่ตักตวงความสุขอยู่เมื่อครู่ไม่ใช่แม่สาวในฝันที่เขาเพื่อหา

โลเวลพาร่างร่อยแปดสิบหกเซนติเมตรที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อแข็งแรงหายเข้าไปในห้องน้ำ โดยไม่คิดหันมามองหรือกล่าวคำใดกับคนบนเตียงอีก เสมือนเธอเป็นแค่อากาศธาตุก็ไม่ปาน

รุ่งรุจีสะบัดหน้าค้อนพวกคนรวยฟอร์มจัดอย่างหัวเสีย พอได้ปลดปล่อยยราคะสมใจแล้วก็ถีบหัวเธอส่ง ไม่คิดจะจูบหรือปลอบขวัญหวานๆ เลยสักนิด

“อย่าคิดว่าหน่อรวยแล้วจะทำอย่างนี้กับรุ่งรุจีได้นะคะคุณวุฒิพี่สาวที่ใครๆ บอกว่าคุณไม่ยอมนอนกับผู้หญิงชั่วเกินสองหน ฉันก็อยาก

จะรู้กันว่าจริงไหม เจอผู้หญิงทั้งเก่งทั้งร้อนอย่างฉับแบบนี่ไม่ติดใจ เรียกให้เข้าไปให้มันรู้ไป” หญิงสาวยกยิ้มมุมปาก คิดอย่างเข้าข้างตัวเอง ก็ปกติแล้วเสียหน่อยเสียใหญ่ คนมีชื่อเสียงดังๆ หลายวงการยังเรียกเธอไปหาบ่อยๆ เพราะติดใจในรสสวาทเธาร้อนของเธอ ที่สำคัญเธอมั่นใจว่าเธอสะอาดปราศจากโรค เพราะรับแต่ลูกค้าเกรดเอ

หญิงสาวขยับร่างอวบอัดเปล่าเปลือยลุกจากเตียงช้าๆ ขาเรียวยาวที่ได้รับการบำรุงอย่างดีไม่ต่างจากทุกส่วนของร่างกายก้าวลงจากเตียงแล้วเดินไปหยิบเสื้อคลุมสีขาวที่ทางโรงแรมจัดไว้ให้มาสวม จากนั้นจึงเดินไปเคาะประตูห้องน้ำ ทำเสียงอดอ้อนอ่อนหวานเอ่ยเรียกคนข้างใน

“คุณวุฒิฟขา ให้จีเข้าไปช่วยณหลังให้ไหมคะ จีถูกงะนะ”

ยืนรออยู่อดใจใหญ่ รุงรุจี้ก็ยังไม่ได้คำตอบจากชายหนุ่ม นอกจากเสียงน้ำจากฝักบัวกระทบพื้นกระเบื้องเท่านั้น

“สงสัยเสียงน้ำดัง ไม่ได้ยินแน่ๆ เลย” หญิงสาวบอกกับตัวเอง แล้วลองหมุนลูกบิดประตูห้องน้ำซ้ำๆ เมื่อรู้ว่ามีไม่ได้ล็อกไว้ รีบปาก บางก็ฉีกยิ้มอย่างพึงพอใจ

“แหม...แล้วก็ไม่บอกแต่แรกว่าอยากให้ตามเข้าไป” กระหิ้วยิ้มย่อง เพราะคิดว่าการที่โลเวลไม่ล็อกประตูห้องน้ำแบบนี้คือการเปิดทางกลายๆ ว่าเขาต้องการอีกยก แต่เปลี่ยนสถานที่จากบนเตียงเป็นในห้องน้ำ

คิดได้ดังนั้นพริตติสาวจึงสลัดเสื้อคลุมที่สวมเมื่อครู่ทิ้งลงบนพื้นแล้วค่อยๆ แ้มประตูห้องน้ำออกช้าๆ ก้าวเท้าเบากริบตรงไปหาร่างสูงใหญ่ซึ่งกำลังยืนชำระร่างกายได้ฝักบัว เห็นแค่แผ่นหลังเช็กที่บาดใจของหนุ่มลูกครึ่งก็พลอยให้นึกไปถึงเกมรักที่เขาปรนเปรอให้เธอเมื่อครู่ที่ผ่านมา จนอดไม่ได้ที่จะกระโจนเข้าไปหา

“จีช่วยนะคะ” เธอรวบกอดเขาจากด้านหลัง กระซิบบอกด้วย

น้ำเสียงหวานไหวเซ็กซี่ มือเรียวลู่ไ้ไปตามหน้าท้องที่มีมัดกล้ามเนื้อ
ลอนสวย ลากไล่ต่ำลงไปจนเกือบจะได้สัมผัสกับความยิ่งใหญ่กลาง
กายชาย ที่ทำให้เธอร้องครวญครวดตลอดเกม ทว่ากลับถูกมือใหญ่
แข็งแรงคว่ำหมับที่ข้อมือเล็กแล้วกระชากออกห่างรวดเร็ว ไม่นาน
เขายังผลักใส่เธอด้วยความไม่พอใจ

“ลูกน้องของผมคงลืมบอกคุณไปสินะว่าผมไม่ชอบให้ผู้หญิง
คนไหนกอด นอกจากเวลาอึ้นกันเท่านั้น” เขาคำรามเสียงเข้มจัด
ตามกบิรวาโรจน์ แคนันก็ทำให้หญิงสาวชะงักหน้าซีดไปชั่ววินาที
แต่รุ่งริจยังไม่ลดละความพยายามที่จะเอาใจอีกฝ่าย เธอค่อยๆ ยืมยั่ว
เผยอปากอย่างเชิญชวน พลางเลื่อนฝ่ามือเรียวของตัวเองมาเคล้น
คลึงทรวงอกอิมให้โลเลมองตาม หวังปลุกอารมณ์ปรารถนาดิบๆ ของ
เขาอีกครั้ง

หนุ่มลูกครึ่งถอนหายใจอย่างรำคาญ มองร่างเปลือยของผู้หญิง
ที่เขาจะมีอะไรด้วยแวตาทึงจัด รูปร่างอวบอืดของเธอตอนนี้ไม่มีความ
หมายกับเขา และไม่อาจปลุกความต้องการอะไรจากเขาได้ทั้งนั้น
ในเมื่อเขาได้กินเธอแล้ว และก็ไม่น่าปรารถนาจะกินซ้ำจำเจ

“ผมจะอาบน้ำ เชิญคุณออกไปซะ”

“แต่ว่าจึ้อยากจะ...”

“หุบปากของคุณสักที!” คราวนี้เขาตะคอก สีหน้าเดือดดาลเต็ม
กำลัง “ผมไม่รู้ว่าคุณชอบดูผู้ชายแก้ผ้าอาบน้ำมากแค่ไหน แต่ผมไม่
ชอบให้ใครมายืนจ้อง หמדธุระของคุณกับผมแล้ว เช็ดผมก็เซ็นให้ก่อน
ที่จะนอนกับคุณแล้วไม่ใช่หรอ คุณน่าจะกลับออกไปสักที”

“จึมีบริการเสริม ไม่คิดเงินหรอก”

“ผู้หญิงน่ารำคาญ” เขาขบกรามแน่น ถลึงตามองแม่พรตตีราว
อยากจะฉีกปากที่พูดมากนั้นให้ขาดกระจุย “ลูกน้องของผมคงไม่ได้
บอกคุณอีกเรื่องว่าไม่ต้องมาแทนตัวเองด้วยชื่อกับผม ผมไม่ได้อยาก

จะรู้จักชื่อของคุณ แล้วตอนนี้ผมก็เริ่มไม่อยากเห็นหน้าคุณแล้วด้วย
ให้ตาย คีร์มันไปหาผู้หญิงปากมากน่ารำคาญคนนี้มาจากไหนวะ”

คนถูกตำหนาม้าน ค้อนคนตัวใหญ่ตาคั่วด้วยความโกรธ แต่
ก็ข่มอาการไว้ ในเมื่อโลเวลคือลูกค้าชั้นยอด สีลาก็เยิ้ม และเธอก็
ถูกใจเขาไม่น้อย เพราะฉะนั้นถ้าอยากมีครั้งที่สองกับเขา เธอไม่ควร
ขัดใจ

“ขอโทษค่ะ จริงๆ ลูกน้องของคุณวุล์ฟบอกไว้แล้ว แต่ว่าจี...อ๋อ!
ฉันลืมเอง ปกติไม่เคยเจอลูกค้าแบบคุณวุล์ฟสักที ก็เลยไม่ชิน ต้อง
ขอโทษอีกทีนะคะ”

“พูดจบแล้วก็ออกไปสักที หวังว่าผมออกจากห้องน้ำจะไม่เห็น
หน้าคุณอยู่ในห้องแล้วนะ ถ้าไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าผมไม่เตือน” ดวงตา
คมกริบฉายวาบบอกความไม่สบอารมณ์ และฟ้องว่าเขาทำอย่างที่เขา
ได้จริงๆ ถ้าเธอยังกล้าขัดใจและขัดคำสั่ง

“ค่ะ ค่ะ ฉันกลับเดี๋ยวนี้เลย” รุ่งรุจีจะล่ำลະลักบอก แล้วลนลาน
ออกจากห้องน้ำไปไวเท่าใจสั่ง

2

กระต่ายหวน

นัยน์ตาคมขลับที่ยามนี้หม่นเศร้าจนน่าใจหายกวาดมอง
สมุดบัญชีที่ยอดคงเหลือมีอยู่ไม่ถึงหนึ่งร้อยบาท ครองขวัญถอนหายใจ
ยาวพลางจับเงินก้อนสุดท้ายที่ตนเองสะสมไว้ในบัญชีและเพิ่งไปถอน
มาจากธนาคารเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนขึ้นมาลูบคลำ

หญิงสาวคิดทบทวนเรื่องผ่าตัดอีกครั้ง และเมื่อศัวัตร. มาบอก
ว่าอยากให้เธอตัดสินใจผ่าเสีย ค่าใช้จ่ายทุกอย่างทางบริษัทและไลเวล
จะจัดการเอง ทำให้เธอสบายใจขึ้น แต่ก็ยังไม่หมดห่วงทั้งหมดเสีย
ทีเดียว เพราะถ้าการผ่าตัดของเธอครั้งนี้ไม่สำเร็จ มีผลออกมาเป็นลบ
นั่นหมายถึงเธออาจไม่หายเป็นปกติและกลับไปทำงานให้ไลเวลอย่าง
เดิมไม่ได้ แล้วเธอจะมีเงินทองที่ไหนมาให้มารดา ไหนจะค่าใช้จ่าย
ภายในบ้านอีก แม้จะมีหยาดอรุณช่วยอยู่ แต่คนเป็นพี่ก็ไม่อยากจะ
รบกวนเงินเดือนของน้องที่เป็นแค่สาวโรงงานทำงานดีๆ ดื่นๆ จน
น่าสงสารจับใจ ครองขวัญคิดหวังเพียงว่าอยากให้หยาดอรุณเรียนจบ
เสีย แล้วจะได้มีงานดีๆ ทำ ต่อไปก็คงไม่ลำบากอีก

ครองขวัญสุดทรมานใจลึกเข้าปอด การผ่าตัดสมองเป็นเรื่องที่ใคร
ได้ยินก็ต้องหวั่นกลัว รวมถึงเธอด้วย และช่วงเวลาที่เธอผ่าตัดอยู่และ
ยังไม่ทราบผลว่าจะออกมาทางไหน คนในครอบครัว โดยเฉพาะมารดา

ก็จำเป็นต้องใช้เงิน ซึ่งเงินก้อนนี้คงพอจะช่วยให้เธอ มารดา และ
หยาดอรุณอยู่ได้ เพราะคิดเช่นนี้ครองขวัญจึงตั้งใจจะเอาเงินที่เก็บไว้
ในบัญชีให้แก่มารดาอรุณเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ ระหว่างที่เธอต้องเข้า
รับการรักษาดัว

เสียงเรียกโหยกโหยกโวยวายที่ดังมาก่อนตัวของใครคนหนึ่ง
ทำให้หญิงสาวต้องรีบเก็บเงินในมือลงกระเป๋าสะพาย แล้วลุกขึ้น
กระเป๋าดังกล่าวไว้ใต้โต๊ะข้างๆ โซฟาที่นั่งอยู่ เพราะจะวิ่งเอาไปซ่อน
ที่อื่นก็เหมือนจะไม่ทันเสียแล้ว

“ขวัญ...อ้าวขวัญ มึงอยู่บ้านไหม ภูแหกปากเรียกจนเจ็บคอไม่
ได้ยินหรือไง” เสียงแหลมๆ ที่จิกหัวเรียกยามนี้คือนางทิพย์ หรือมารดา
ของครองขวัญนั่นเอง

“อยู่แน่ละจ้แม่...มีอะไร ทำไมต้องเรียกเสียงดังด้วยล่ะ”
บุตรสาวบอกด้วยน้ำเสียงเหนื่อยอ่อนจากโรคภัยและอ่อนใจกับนิสัย
มารดา

“มีสิ ภูมีเรื่องให้มึงช่วย มึงต้องช่วยภูนะ” นางทิพย์รีบเดินมา
หยุดตรงหน้าบุตรสาว ดึงมือเรียวกไปกุมไว้แน่นพลางเขย่า “ภูจำเป็นต้อง
ต้องใช้เงิน”

“อีกแล้วหรือแม่ อย่าบอกนะว่าแม่ไปเสียไฟที่บ่อนมาอีกแล้ว”

“เออ...แล้วจะให้ภูทำยังไง ภูก็อยากได้คืนนี้หว่า ภูเลยยืมเงิน
เสียเสียงเขาเล่นต่อ กะจะเอาคืน”

“แม่...” ครองขวัญครางเรียกมารดาอย่างอ่อนใจ น้ำตาคลอขึ้น
ทันที “แม่ไปเป็นหนี้เสียเสียงอีกแล้วหรือ ทำไมถึงทำแบบนี้ล่ะ ขวัญ
ไม่มีเงินตามใช้นี้ให้แม่ไปตลอดชีวิตหรอกนะ”

“อีนี่ มึงเป็นลูกหรือเป็นแม่ ภูมาขอร้อง ถ้ามึงไม่ช่วยภูก็เหมือน
ฆ่าภูทางอ้อม เสียเสียงเขาจะเอาเงินพรุ่งนี้แล้ว ถ้าไม่มีให้ภูอาจตาย หรือ
ไม่ใช่น้ำค้างจะชวยไปด้วยก็ไม่รู้”

“นี่แม่อย่าเอาน้ำค่างไปยุ่งกับเรื่องพวกนี้ด้วยนะ แม่ไม่มีเงินเสียเส็งมาเองก็หาใช้เอง อย่าได้คิดเอาลูกเอาหลานไปซัดดอกใช้หนี้แทนเด็ดขาด” ครองขวัญเอ่ยด้วยสีหน้าเครียดจัด ก่อนจะรู้สึกว่ามีนึ้ศีรษะและแขนขาเริ่มชาราวจะไม่มีแรงขยับ แต่ก็ยังกัดฟันพูดต่อ “อย่ายุ่งกับน้ำค่าง ขวัญขอร้อง”

“กูก็ไม่อยากยุ่งกับมันหรอก แต่เสียเขาชอบมัน ถ้ามันไม่มีเงินให้กูไปใช้หนี้ กูก็ต้องยกมันให้เสีย ไหนๆ กูก็เลี้ยงมันมาตั้งแต่เด็ก เสียเงินไปตั้งเท่าไร ถึงเวลามันต้องตอบแทนบุญคุณกูบ้างสิวะ”

“ไม่ใช่ตอบแทนแบบนี้” ครองขวัญกัดฟันข่มอาการของตนเองจนปวดหนึบไปทั่วศีรษะ ที่สุดความหวังญาติผู้น้องที่อยู่ด้วยกันมาแต่เด็กก็ทำให้หญิงสาวจำต้องใจอ่อนครั้งหนึ่ง “แล้วคราวนี้เท่าไรขวัญดูก่อน ถ้าพอมีจะให้”

“เยอะกว่าคราวก่อน”

“อะไรนะแม่! คราวก่อนสามแสนเลยนะ”

“เออ...คราวนี้ห้าแสนห้า”

คำตอบของมารดาทำเอาครองขวัญใจหายวาบ นึกอยากจะหลับไม่พินขึ้นมาอีกเลย จะได้ไม่ต้องมารับรู้เรื่องราวที่มารดาก่อไว้อีก หญิงสาวกลืนน้ำตาจากหลากหลายความรู้สึกอันเกิดจากปัญหาที่ประดังประเดเข้ามาพร้อมกันไม่อยู่ มารดาของเธอไม่เคยรู้ว่าเธอหาเงินตัวเป็นเกลียวจนเหนื่อยแค่ไหน ไม่เคยรู้ว่าเธอเจ็บป่วยเป็นโรคอะไร รู้เพียงว่าวันนี้จะมีเงินเข้าบ่อนไหม แม้จะเคยขอร้อง กราบวิงวอนสักกี่ครั้ง นางทิพย์ก็ไม่เคยสนใจฟัง

“ขวัญไม่มี เงินเยอะขนาดนั้นขวัญหาไม่ทันหรอก คราวก่อนแม่ก็เพิ่งเอาไป ไหนจะไปเสียค่าไถ่ตัวแม่ออกมาจากโรงพักอีก เสียแล้วเสียอีก ขวัญไม่มีเงินเก็บแล้วนะ” ถ้าจะให้เธอดำเนินเงินทั้งหมดที่ต้องสูญเสียเปล่าประโยชน์ไปเพราะมารดาก่อปัญหาขึ้น รวมๆ กันแล้ว

น่าจะเป็นล้านบาท ซึ่งถ้าเธอเก็บเงินจำนวนนั้นไว้แทนที่จะเอาไป
ใช้หนี้ช่วยมารดา ก็คงทำให้ครอบครัวสุขสบายไปแล้ว

“ฉันก็คงต้องส่งน้ำค้ำไปชดเชยก่อน ถือว่าใช้หนี้บุญคุณ”

“ป้าทิพย์! น้ำไม่ใช่ตัวชดเชยของใครนะ แล้วถ้าจะใช้หนี้
บุญคุณ น้ำใช้ให้ป้าเป็นอย่างอื่นแทนได้” เสียงหยาดอรุณดังขึ้นจาก
ข้างหลัง หญิงสาวกลับเข้าบ้านมาและแอบได้ยินปัญหาทุกอย่างยามนี้
จนหมด

“ฉันมีก็เอาเงินมาให้ดู เดือนนี้เงินเดือนมึงออกแล้วไม่ใช่หรอ
เอามา” คราวนี้นางทิพย์หันไปแบมือขอเงินจากหลานสาว หยาดอรุณ
อึ้งมองหน้าครองขวัญแวบหนึ่ง แต่ก็ไม่กล้าพูดอะไร เพราะตลอด
เวลาที่ผ่านมาสวมเดือนเธอให้เงินป้าใช้เดือนละสองหมื่น เพราะได้งาน
ใหม่ที่รายได้ดี แต่โกหกครองขวัญว่าทำงานโรงงานกะค่ำ และบางครั้ง
ก็รับงานเป็นฟรีเมื่อเครื่องสำอางตามห้างสรรพสินค้าบ้าง ทั้งที่ความ
เป็นจริงไม่ใช่เลย

“ยัง น้ำยังมี”

“อ้นน้ำค้ำ มึงอย่ามาโกหกกู เอามา” นางทิพย์วิ่งไปหมายจะ
แย่งกระเป๋าสะพายของหลานสาว แต่ครองขวัญรีบวิ่งเข้ามาขวางไว้
ก่อน

“แม่พอเถอะ น้ำค้ำก็ทำงานหาเงินจนไม่ได้พักผ่อน ให้น้องมี
ไว้เก็บบ้างเถอะ แม่อย่าได้เบียดเบียนเอาเงินจากน้องไปเลย”

“เบียดเบียนอะไร มันบอกให้กูเพราะตอบแทนที่กูเลี้ยงดูมันมา
เดือนละสอง...”

“ป้าทิพย์ น้ำจะให้เงิน ตามไปเอาที่ห้องก็แล้วกัน” หยาดอรุณ
รีบตัดบท แน่นอนว่าถ้าป้าบอกจำนวนเงินไป ครองขวัญคงต้องสงสัย
แน่ๆ ว่าเธอไปทำงานอะไรมาถึงได้เงินเดือนมากพอจะให้ป้าใช้จ่ายได้
ถึงสองหมื่น ขณะที่ก็มีค่าใช้จ่ายในบ้าน ใช้ส่วนตัว และค่าเล่าเรียนอีก

หยาดอรุณเดินนำนางทิพย์ไปที่ห้องนอนตัวเอง โดยคนเป็นป่าเดินตามติดๆ ขณะที่ครองขวัญมองตามแล้วถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน

ก่อนหน้านี้หยาดอรุณเป็นฟิอาร์เครื่องสำอางในห้างสรรพสินค้า แต่มีเพื่อนที่เรียนปริญญาตรีด้วยกันมาชักชวนให้ไปทำงานกลางคืนยังที่แห่งหนึ่ง ซึ่งก็เป็นงานอย่างที่เราๆ กันคือผู้หญิงนั่งดริงก์ ในตอนแรกหยาดอรุณปฏิเสธเพราะรู้ว่าตัวเองคงทนไม่ได้ที่ต้องไปเจอละเอือกอกเอาใจผู้ชายเห็นกามพวกนั้น แต่เพราะเพื่อนบอกว่ารายได้ดีมาก และจากที่เธอเห็นเพื่อนคนดังกล่าวใช้ชีวิตสุขสบาย มีบ้านอยู่ มีรถขับก็ทำให้เธอซึ่งใจคิดถึงอาชีพนี้เหมือนกัน กระทั่งวันที่เห็นเจ้าหน้าที่มาทวงเงินจากนางทิพย์ และครองขวัญต้องวิ่งเดินไปถอนเงินที่สะสมไว้มาให้ป่าไปใช้หนี้ ก็ทำให้เธอส่งสารญาติผู้พี่ขึ้นมาจับใจ ไหนจะค่าใช้จ่ายภายในบ้าน แม้เธอจะช่วยได้บ้าง แต่ก็ไม่มากมาย เพราะต้องส่งตัวเองเรียน

ตั้งแต่เรียนจบ ปวส. นางทิพย์ก็บอกให้เธอหยุดเรียน แต่เธอไม่ยอม และขอเรียนต่อปริญญาตรีอีกสองปี ดังนั้นจึงต้องหาเงินเพิ่มมากขึ้น และค่าใช้จ่ายส่วนตัวของเธอแต่ละเดือนก็เรียกได้ว่ามีพอเดือนชนเดือนแล้ว ยิ่งเห็นครองขวัญดูผอมโซลงและมีอาการไม่สบาย เธอจึงลองไปทำงานกับเพื่อนดู และก็ได้เทคนิคบวกไหวพริบส่วนตัวให้เอาตัวรอดมาได้ทุกคืน จนตอนนี้หญิงสาวคิดว่าถ้าเอาตัวรอดได้ งานในผับบาร์หรือเลานจ์ที่เสี่ยงกับผู้ชายมากหน้าหลายตาก็คงไม่ใช่เรื่องน่ากลัวสำหรับเธออีกต่อไป ยิ่งตอนนี้เธอเป็นดาวในสถานบันเทิงแห่งหนึ่งที่ลูกค้าจองตัวนั่งดื่มด้วย ก็ยังมีรายได้เข้ามาเยอะขึ้น

พักหลังๆ ยิ่งเห็นครองขวัญไม่สบายหนักเข้าก็อยากจะให้พี่สาวหยุดทำงานสักที เธอคิดว่าตนเองดูแลทุกคนในครอบครัวได้ เพื่อตอบแทนสิ่งที่นางทิพย์และครองขวัญมอบให้เด็กกำพร้าอย่างเธอ เด็ก

ที่มารดาเสียชีวิตไปตั้งแต่จำความไม่ได้ และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบิดาของตนเองคือใคร

“ป้าอย่าบอกพี่ขวัญนะว่าได้เงินจากน้ำเดือนละสองหมื่น” หยาตอรุณกระซิบบอกนางทิพย์เมื่อยื่นเงินให้ ขณะที่สายตาก็จับจ้องไปที่ประตูห้องนอนเป็นระยะๆ เพราะกลัวว่าครองขวัญจะมาได้ยิน

“เออ...กูรู้ ขึ้นกูบอกมันอย่างนั้น อีขวัญก็คงไม่ให้กูเพิ่มพอดี”

“แต่ป้าก็ได้จากน้ำไปเยอะแล้ว ทำไมต้องไปขอพี่ขวัญอีก พี่ขวัญไม่ค่อยสบายด้วยนะ เป็นอะไรก็ไม่บอก น้ำคิดอยู่ว่าวันนี้จะพาพี่ขวัญไปหาหมอ”

“อยากทำอะไรก็ทำเถอะมึงสองตัวนะ แต่เอาเงินห้าแสนห้ามาให้กูก่อน เพราะถ้าไม่มี กูก็ไม่รู้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น” คนก่อเรื่องตอบอย่างไม่สนใจอนาคตของลูกหลาน

หยาตอรุณอ้าปากค้าง ถึงเธอจะทำงานในฝันได้เงินเฉลี่ยแล้วตกราวๆ เดือนละห้าหมื่น ทั้งเงินเดือน ทั้งค่าตีกับลูกค้า และทิปที่ลูกค้าใจป้ำให้มากก็เรียกว่ารายได้มากกว่างานที่เคยทำแต่ก่อน ทว่าเพิ่งทำได้สามเดือนเอง แล้วไหนจะให้ป้าใช้รายเดือนที่ละเอียดๆ อีกเงินเก็บเธอคงมีไม่มากขนาดที่อีกฝ่ายร้องขอแน่ๆ

“น้ำมีไม่ถึงหรอก”

“มีเท่าไรก็เอามาก่อน เดียวอีขวัญก็คงมีมาสสมทบเอง” บอกอย่างไม่ทู่ซื่อหรือว่าลูกและหลานจะหามาจากไหน นางทิพย์สนใจแต่เงินในมือ ที่ตอนนี้คิดว่าน่าจะเอาไปต่อยอดลงบ่อนที่อื่นได้อีกสักพัก บางทีอาจได้เงินมาคืนเสียสิ่งก็เป็นได้

คิดได้ดังนั้นนางทิพย์ก็รีบเก็บเงินลงกระเป๋าทางเกง ก่อนจะเดินออกไปจากห้องนอนของหลานสาว แต่ไม่วายแวะไปหาบุตรสาวซึ่งก่อนหน้านี้อยู่ตรงมุขโขนนั่งเล่นหน้าทีวี ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ครองขวัญกำลังหาที่ซ่อนเงินแห่งใหม่

หญิงสาวเดินหมุนตัวไปมาหวังจะเอาเงินไปเก็บในห้องนอนตัวเอง แต่ไม่คิดว่าจะมารดาจะออกมาไวขนาดนี้ ทำให้ไม่ทันถึงห้องนอนก็ต้องตกใจเพราะนางทิพย์มายืนขวางทางไว้เสียก่อน

“อ้าววิญ ภู่นะว่ามึงมีเงิน” แวตตาของนางทิพย์วาวไปด้วยความหวังและกิเลส นางมองตรงไปยังกระเป๋าสะพายของบุตรสาว แล้วไ้เท่าความคิดก็ยื้อแย่งกระเป๋าไปดังกล่าวนครอบครอง

“แม่...ไม่ได้นะ...นั่นเงินขวัญต้องใช้” หน้าของหญิงสาวซีดจาด แต่ก็ยังฝืนลากแขนขาที่เรียวแรงแทบไม่มีแย่งกระเป๋าของตัวเองคืน แต่กลับถูกมารดาผลักจนเซหงายหลังล้มลงพื้น “โธ้ย!”

เสียงอะอะและโอดครวญอย่างเจ็บปวดทำให้หยาดอรุณรีบวิ่งออกมาดู และก็ทันเห็นว่าพี่สาวถูกมารดาตัวเองผลักเพื่อแย่งเงิน

“ป้าทิพย์ทำแบบนี้ทำไม”

“ก็อ้าววิญมันโกหกกู มันบอกไม่มีเงิน นี่เงินเป็นแสน” นางทิพย์เบิกตาโต หัวเราะร่วนอย่างคนกระหายหิว อำนาจของการพัวพันอยู่เหนือความถูกต้องทุกอย่าง จนยามนี้นางมองไม่เห็นความทุกข์ของใครเลย คิดแต่ว่าเมื่อก่อนเคยเล่นได้ มีเงินเลี้ยงดูเด็กสาวสองคนมาจนโตก็เพราะเงินจากการเล่นไพ่ แต่นางไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งที่พี่พัวพันเข้าสิ่งจนถอนตัวไม่ขึ้น และเวลาที่เสียก็จะต้องเสียอยู่อย่างนั้นไม่มีทางได้กลับมา ไม่แน่ว่าสักวันอาจไม่เหลือแม้แต่ที่ซุกหัวนอน

“แม่...ไม่ได้นะ...นั่นขวัญต้องใช้”

“มึงจะใช้อะไร ภูจำเป็นกว่ามึง แล้วจำไว้ละ เงินแค่นี้ยังไม่พอด้วยซ้ำ ถ้ามึงสองคนไม่มีมาให้กูอีก ระวังไอ้เสียเส่งนั้นจะมალากตัวอี น้ำค่างไปทำเมีย” คนเป็นมารดาบอกแค่นั้นก็รีบหอบเงินก้อนสุดท้ายของบุตรสาวออกไปจากบ้านทันควัน

“ไม่นะ!...แม่...อย่าทำอย่างนี้เลย...ขวะ...ขวัญขอร้อง” ครองขวัญวิ่งวอนเสียงแผ่ว ปากบางสันระริกขณะที่ใบหน้าและเนื้อตัวซีด

จัด และรู้สึกว่ายับตัวไม่ได้

“พี่ขวัญ! พี่ขวัญเป็นอะไรคะ” หยาดอรุณเห็นอาการของอีกฝ่าย น่าเป็นห่วงก็เขย่งร่างผอมบางนั้นเพื่อเรียกสติ แต่ไม่มีคำตอบจากพี่สาว เปลือกตาของครองขวัญค่อยๆ ปิดลง พร้อมๆ กับที่สติดับวูบไป “พี่ขวัญ พี่ขวัญ!”

“พี่ขวัญ ป่วยถึงขั้นนี้แล้วทำไมถึงไม่บอกน้ำละคะ ทำไมต้องเก็บไว้คนเดียวด้วย น้ำช่วยพี่ขวัญได้นะ น้ำช่วยได้” หยาดอรุณร้องไห้สะอึกสะอื้น มองร่างฝ่ายผอมของพี่สาวในชุดสีฟ้าของโรงพยาบาลซึ่งนอนนิ่งไม่ได้สติบนเตียงพักฟื้นผู้ป่วยใน

เธอพาครองขวัญมาโรงพยาบาลเมื่อครู่นี้แล้วหมอก็นำพี่สาวเข้าห้องฉุกเฉิน ทำให้รู้ความจริงทุกอย่างว่าตอนนี้พี่สาวที่นำส่งสารของเธอเจ็บป่วยด้วยโรคอะไร

“หมอบอกว่าพี่ขวัญต้องรีบผ่าตัด ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าใช้จ่ายนะคะ น้ำจะจัดการเรื่องนี้เอง ถึงงานที่น้ำทำจะไม่มีเกียรติ แต่น้ำไม่สนใจหรอกค่ะ ขอแค่ทำทุกอย่างให้ได้เงินมากพอที่จะช่วยพี่ขวัญได้ก็พอแล้ว” หญิงสาวปาดน้ำตาบนพวงแก้มพร้อมกับให้คำมั่นสัญญากับคนป่วยอยู่ในใจ ว่าเธอต้องหาเงินมาเป็นค่าผ่าตัดสมองให้แก่ครองขวัญให้ได้ โดยที่หยาดอรุณไม่รู้เลยว่าถ้าเพียงแต่เธอเอ่ยปากบอกกับเจ้านายของพี่สาวสักนิด เธอก็จะได้รับความช่วยเหลือจากเขาเป็นอย่างดี

เพราะไม่รู้ว่ามีทางออกอื่น ทำให้หยาดอรุณพุ่งเป้าหมายเดียวในการหาเงินไปที่การทำงานในผับ และคิดว่าเธอจะต้องดีมีกับลูกค้าให้ได้มากกว่าเดิม โดยใช้สารพัดเทคนิควิธี ทั้งลูกล่อลูกชนที่จะทำอย่างไรก็ได้ให้ได้เงิน แต่อย่างหนึ่งที่เธอไม่ทำแน่ๆ ตลอดสามเดือนที่เธอทำงานในผับมาคือการออกไปข้างนอกกับลูกค้า แม้จะมีเพื่อนร่วม

งานหลายคนบอกว่าได้เงินดี แต่เธอรู้ว่าการได้เงินด้วยการออกไป
ข้างนอกนั้นหมายถึงอะไร

เธออยากได้เงินก็จริง และแม้จะไม่หวังศักดิ์ศรี ยอมแต่งตัว
ยั่ววนผู้ชาย นั่งดื่มเป็นเพื่อน ร้องเพลงพูดคุยกับลูกค้าเพื่อความ
สนุกสนาน ออกอ้อนเอาอกเอาใจผู้ชายอารมณ์เปลี่ยวพวกนั้นเพื่อให้
ได้ทิปก็ตาม แต่เธอยังไม่คิดสันดานที่จะขายตัวแลกเงินหรอก

“พี่ขวัญคะ เชื้อใจน้านะคะ น้ำไม่ทิ้งพี่ขวัญแน่นอน ถึงปาทิพย์
จะไม่สนใจพี่ขวัญ ไม่มีใครสนใจเราสองคน แต่น้ำจะไม่ทิ้งพี่ขวัญหรอก
คะ” น้ำเสียงนั้นหนักแน่นและจริงจัง หญิงสาวเช็ดน้ำตาอีกครั้ง ก่อน
จะสูดหายใจลึกเข้าปอด เรียกความเข้มแข็งและให้กำลังใจตัวเอง

ความทรงจำในวัยเด็กยังคงสว่างชัด ครองขวัญคือพี่สาวที่แสนดี
โอบอุ้มและโอบกอดเธอยามร้องไห้แง เป็นเหมือนพี่และแม่ที่ให้
ความอบอุ่น เป็นเหมือนเพื่อนที่ให้กำลังใจและหยอกเล่นด้วยมือเหงาน
เป็นทุกอย่างที่เด็กกำพร้าคนนี้ขาด แม้ชีวิตของพี่สาวจะไม่ได้โรยด้วย
กลีบกุหลาบอยู่ในครอบครัวสมบูรณ์ร่ำรวยก็ตาม มีแค่ปาทิพย์ที่เลี้ยงดู
มาอย่างอดๆ อยากรๆ บ้าง แต่ครองขวัญก็เป็นคนดี เป็นพี่สาวที่น่ารัก
ของเธอ และไม่เคยทิ้งเด็กกำพร้าอย่างเธอไว้ข้างทาง ถ้าไม่มีพี่คนนี้
หยาดอรุณก็ไม่รู้ว่าเธอจะล้มลุกคลุกคลานอยู่ที่ไหนเหมือนกัน

หญิงสาวหันมองคนปวยบนเตียงอีกครั้งด้วยแววตาที่เต็มเต็ม
ความหวังให้ตนเองและอีกฝ่าย ก่อนจะเดินออกจากห้องไปฝาก
พยาบาลให้ดูแลครองขวัญขณะที่เธอออกไปทำงาน งานซึ่งต้องต่อสู้
กับเสือ สิงห์ กระติง แรด...ที่เรียกว่าผู้ชาย

“หายไปไหนกันหมด บ้านเจียบอย่างกับป่าช้า” โลเวล
พิมพ์้าออกมาอย่างอดไม่ได้ เขารู้สึกเหมือนตัวเองจะอาการหนักขึ้นทุก
วัน เพราะตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาใจมันร่ำร่ำอยากจะเจอแต่หน้าแม่เด็ก

น้ำค้างหน้าหวาน เย็นวันนี้ทันที่ที่เลิกงาน ชายหนุ่มจึงขับรถมาที่บ้านของเลขาฯ สาว สิ่งแรกที่เขาควรนึกถึงน่าจะเป็นอาการของครองขวัญมากกว่า เพราะเธอไม่ได้ไปทำงานเป็นสัปดาห์แล้ว และเขาก็รู้ว่าเธอดังคงไม่อาจไปทำงานได้จนกว่าจะได้รับการรักษาที่ถูกต้อง แต่เปล่าเลย พอมาถึงหน้าประตูรั้วบ้านหลังเล็ก สิ่งที่เขาหวังจะเจอมากที่สุดกลับเป็นหยาตอรุณ

เขาอยากเจอผู้หญิงคนนั้น อยากเห็นหน้า รวากับว่าต้องมนตร์เสน่ห์ของแม่สาวน้อยเข้าเต็มเปา

“น้ำค้าง เธอมีมันแม่มดชัดๆ คนอย่าง วูล์ฟ โลเวล ไม่เคยต้องคิดถึงผู้หญิงคนไหนขนาดที่ขับรถออกมาหาถึงบ้านแบบนี้มาก่อนเลยนะ” เขากับตัวเองอย่างหัวเสีย และไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมถึงเป็นไปได้มากขนาดนี้ ยิ่งมาถึงบ้านหญิงสาวแล้วไม่เจอใครก็ยิ่งหัวเสีย กระวนกระวายอย่างบอกไม่ถูก

“เธอร้ายมนตร์อะไรใส่ฉันกันแน่” ชายหนุ่มสะบัดหน้าแรงๆ ได้ความฟุ้งซ่านและความรุ่มร้อนในยามนี้ไป เขานั่งอยู่ในรถยนต์ที่จอดตรงหน้าประตูรั้วบ้านของครองขวัญเกือบสิบนาที และเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ต้องมารออะไรแบบนี้

แน่นอนว่าเขาไม่เคยทำอะไรไร้สาระกับใครเช่นนี้มาก่อน ไม่เคยต้องรอผู้หญิงคนไหนถ้าไม่เกี่ยวกับเรื่องธุรกิจและผลประโยชน์

ที่สุดโลเวลก็จำต้องดึงสติกลับมาเตือนตัวเองว่าอย่าได้ทำอะไรบ้าๆ อย่างวันนี้อีก คนอย่างเขามารอเจอหน้าผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งที่ไม่ได้เป็นอะไรด้วย แถมยังอารมณ์เสียที่ไม่เจอเธออีก ดูท่าเขาจะบ้าไปแล้วจริงๆ

“บ้าแน่ๆ ไอ้วูล์ฟ กลับบ้านเลยมึง” เขาสบถแล้วติดเครื่องรถยนต์คันหรู ขับออกไปจากซอยเล็กๆ แห่งนี้ โดยที่ความอยากเจอหน้าหยาตอรุณไม่ได้จางลงแม้แต่น้อย

พอเอาเข้าจริงคนที่บอกให้ตัวเองกลับบ้านก็รู้ว่าถ้ากลับไปอยู่คนเดียวน่าจะพังชานเป็นบ้า เพราะนั่งใจลอยเห็นแต่หน้าหวานๆ ของหยาดอรุณเป็นแน่ โลเวลจึงโทร. หาเพื่อนสนิทอย่างจिरายุ ซึ่งแน่นอนว่าเพื่อนคนนี้ของเขาช่วยคลายความตึงเครียดทุกอย่างได้ เพราะอีกฝ่ายรู้จักสถานที่เที่ยวสำหรับผ่อนคลายเยอะ ก่อนหน้านั้นโลเวลก็เคยให้จिरายุพาไปเที่ยวมาหลายที่ เพราะเพื่อนสนิทคนนี้เป็นนักเที่ยวกลางคืนตัวยง เรียกได้ว่าเที่ยวทุกคืนจนรู้แล้วว่าที่ไหนดี ที่ไหนเด็ด

เสียงสายเรียกเข้าที่ตั้งมาจากโทรศัพท์มือถือมากความสามารถของจिरายุ ทำให้ชายหนุ่มหน้าตาดี ผิวขาวสะอาดสะอ้านที่กำลังก้าวลงจากรถสปอร์ตสีแดงซึ่งเพิ่งมาจอดในโรงจอดรถของบ้าน รีบล้วงเจ้าเครื่องสี่เหลี่ยมจากกระเป๋ากางเกงยื่นด้านหลังขึ้นมากวาดตาดู พอเห็นชื่อของคนทีโทร. มาโชว์หราตรงหน้าจอ เรียวปากสีแดงราวลูกแอปเปิลก็คลี่ยิ้มกว้าง ทำเอาดวงตาเรียวรีหยีเล็กลงกว่าเดิม

“ว่าไงครับคุณวุฒิสุดหล่อ วันนี้จะชวนกระผมไปดื่มที่บ้านอีกเหรอครับ” จิรายุเข้า

“ทนายผิดแล้วไอ้ย วันนี้ฉันอยากออกไปดื่มข้างนอกบ้าง” โลเวลตอบกลับเสียงเรียบก็จริง แต่เจือความเบื่อหน่ายนิดๆ ซึ่งปลายสายก็รับรู้ได้

“สงสัยเหงา อยากได้สาวๆ เอาใจสิท่า”

“ได้ก็ดี ขอน่ารักๆ นะ ที่สำคัญเอาที่ไม่น่าเบื่อ”

“ได้เลย จัดให้ ฉันมีร้านประจำและมีเด็กประจำ สนทนกัน น่ารัก อธิยาศัยดี มีคนนี่คนเดียวเอาอยู่ทั้งโตะ”

“อธิยาศัยดีของนายคือพูดมากใช่ไหม ฉันไม่ชอบผู้หญิงพูดมาก”

“น้องเขาไม่ได้พูดมากว๊าย เขาช่างเอาใจ นายไปเจอเองเถอะ รับรองจะติดใจ”

“นายก็รู้ว่าฉันไม่นิยมติดใจแล้วเรียกใช้งานประจำ” หนุ่ม

ลูกครึ่งريبแย่ง

“เออ...ก็เพราะอย่างนี้ถึงได้ไม่แต่งงานสักที ชอบใช้แล้วทิ้ง ใช้แล้วทิ้ง ผู้หญิงนะโวย ไม่เซ็กซี่” จิรายุพูดกลัวหัวเราะ

“โธ่...ไฉ่ยุ ทำอย่างกับนายไม่เปลี่ยนบ่อยอย่างนั้นแหละ” โลเวลตอกลง

คนฟังหัวเราะครืนอย่างไม่ถือสา ก่อนสองหนุ่มจะเลิกแหยะกันเองแล้วนัดหมายเจอกันแบบเป็นเรื่องเป็นราว จิรายุซึ่งรู้ว่าโลเวลกำลังขับรถอยู่จึงบอกให้หนุ่มลูกครึ่งมาหาที่บ้านแล้วค่อยออกไปยังสถานที่เป้าหมายพร้อมกันในค่ำนี้

ณ ค็อกเทลเลานจ์แถวย่านดังในเวลาสองทุ่มเศษ จิรายุ ลูกค้าขาประจำของที่นี่เดินนำหนุ่มลูกครึ่งเข้ามาด้านใน ซึ่งแค่บริการชายคนหนึ่งเห็นหน้านักเที่ยวตัวงคนเดิมก็ยิ้มแยมแล้วเชื้อเชิญไปยังโต๊ะที่โทร. มาจองไว้รวมทั้งผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาบอกว่าสนิท น่ารัก อธิบายดี

“วันนี้คนเยอะโคตร ดินะเนี่ยที่มีคนโทร. มากเลิกคิวน้องกระต่ายน้อยของฉัน ไม่อย่างนั้นนายคงอดได้เจอเธอ ปกติลูกค้าประจำเธอเยอะ คิวของตัวนี้ยาวไปถึงเดือนหน้าเลยมั้ง” จิรายุบอก ขณะที่พาโลเวลมานั่งยังโต๊ะมุมหนึ่งซึ่งแสงไฟสลัวสลัว เสียงเพลงบรรเลงคลอเคล้า ไม่ดังมากเหมือนด้านหน้าเวที

“ผู้หญิงคนนี้ออตขนาดนั้นเลยหรอ” หนุ่มลูกครึ่งถามอย่างไม่อยากเชื่อ และไม่ได้วาดหวังอะไรกับสิ่งที่เพื่อนบอกสักเท่าไรเพราะเขาไม่แน่ใจว่าจะมีผู้หญิงคนไหนมาทำให้ความงุ่นง่านเพราะคิดถึงหยาดอรุณของเขาน้อยลงไปได้

“แน่นอน น้องกระต่ายน้อยคนนี้เป็นดาวประจำร้านเลยนะขอบอก เวลานั้นจะมาก็โทร. มาจองกับเจ้ส้มตลอดแหละ” เขาเอ่ยถึง

มาฆ่าซึ่งที่ดูแลสาว ๆ ในผับแห่งนี้ ซึ่งความที่จรัญมาเที่ยวบ่อยจึงออกจะสนิทกับทุกคน “เมื่อวานก็โทร. มาจองน้องกระต่ายไว้ให้นาย แต่ดันมีคนจองไว้ก่อนแล้ว โชคดีที่เจ้ส้มโทร. กลับมาบอกว่าไอ้คนที่จองโทร. มาแคนเชิล บอกมีธุระพาเมียไปหาหมอ ฉันทิ้งแล้วข้าวะ นี่แหละไอ้พวกมีเมีย มีเมียเหมือนมีภาระ” พูดกลั้วหัวเราะอย่างไม่จริงจังตามประสาคนช่างพูด

“หรือบางทีอาจเป็นบุญของนาย ที่จะได้เจอกระต่ายน้อย ผิวขาว ๆ หน้าหวาน ๆ ยิ้มที่หัวใจผู้ชายแทบละลาย”

โลเวลมองเพื่อนที่เพ้อพูดถึงแม่กระต่ายน้อยแล้วอดส่ายหน้า เพราะความเยอะของอีกฝ่ายไม่ได้ ก่อนสองหนุ่มจะหันไปส่งเครื่องดื่มกับบริกรชายคนหนึ่งที่เขาไปดูแล กระทั่งบริกรคนดังกล่าวเดินกลับไปแล้ว หญิงวัยสี่สิบเศษในเดรสสีแดงเพลิงที่ยังคงรักษารูปร่างหน้าตาได้สวยแซ่บที่ไม่ต่างจากคนวัยสามสิบก็เดินเข้ามาทักทายลูกค้าประจำ

“สวัสดิ์ค่ะคุณยู วันนี้มาช้ากว่าทุกวันนี้คะ ปกติมาตั้งแต่หัวค่ำนี่คะ”

“แหม...เจ้ส้มก็แฉ้วมเกินไป อ้อ...วุล์ฟ นี่เจ้ส้ม รู้จักไว้ เพื่อนายสนใจหรือติดใจอยากจะมานั่งดื่มกับสาว ๆ ที่นี้อีกก็ติดต่อจ๊อบจองน้อง ๆ ได้จากเจ้คนสวยนี่แหละ”

โลเวลหันไปก้มหน้านิด ๆ ให้อีกฝ่ายเป็นการทำความรู้จักเท่านั้น ขณะที่เจ้ส้มก็รีบจุ่มจนตาปิด

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ เพื่อนคุณยุคนี้นหน้าตาหล่อเชียวนะคะ ก่อนหน้านี้ไม่เคยเห็นพามาที่ร้านนี้บ้างเลย”

“ไอ้หมอนี่ไม่ค่อยชอบคนเยอะครับ นาน ๆ ออกมาดื่มข้างนอกกับผมสักที ปกติชวนไปดื่มที่บ้านมันตลอด”

“อ้อ...อย่างนี้เอง แต่ไม่แนะคะว่าวันนี้ถ้าเจอน้องกระต่ายของเรา เพื่อนคุณยุอาจเปลี่ยนใจอยากมาที่นี้ทุกวันนี้ได้”

“ผมก็คิดอย่างนั้นแหละครับ” ชายหญิงทั้งสองเอออวกันอย่าง
เข้าขา โดยไม่ได้มองสีหน้าใดๆ ติดจะแข็งๆ ของคนที่ถูกเอ่ยถึงเลย

โลเวลนึกอยากรจะเห็นหน้าแม่กระต่ายน้อยที่ใครๆ เอ่ยถึงคนนี้
เสียจริงว่าจะเด็ดดวงแค่ไหน ใครๆ ถึงได้โฆษณากันเหลือเกิน

“แต่คุณอยู่กับเพื่อนคงต้องรอสักพักนะคะ พอดีน้องกระต่ายเพิ่ง
มาถึง กำลังแต่งตัวอยู่ ยังไงเจ้จะเข้าไปเร่งให้ล่ะคะ”

“ไม่ต้องเร่งหรอกครับ บอกแค่ว่าพี่อยู่รออยู่เท่านั้นก็พอ” เขาพูด
กั๊กหัวเราะนิดๆ อย่างอารมณ์ดี

“ถ้าอย่างนั้นจะบอกตามนี้นะคะ” มามาซึ่งคนสวยรับคำ จิกยิ้ม
ให้สองหนุ่มอีกครั้งแล้วปรายตามองหน้าหนุ่มลูกครึ่งคนหล่ออีกนิด อด
ไม่ได้ที่จะชื่นชมความหล่อของอีกฝ่าย สีหน้านิ่งๆ ท่าทีมีมาดน่าเกรงใจ
ของเขา เชื่อได้เลยว่าสาวๆ ที่ไหนก็อยากจะเข้ามาลองพิสูจน์ทั้งนั้นว่า
ได้ความนิ่งเฉยและเย็นชาจริงๆ แล้วซ่อนความเร่าร้อนไว้แค่ไหน

เจ้ส้มขอตั้วเดินจากไปแล้ว ปล่อยให้สองหนุ่มสนใจเครื่องดื่มที่
ตอนนี้บริกรยกมาบริการให้ถึงโต๊ะไปพลางๆ ระหว่างรอสาวสวยมา
นั่งดื่มเป็นเพื่อน ซึ่งเวลานั้นจริญก็นึกบางอย่างขึ้นได้จึงบอกกับหนุ่ม
ลูกครึ่งให้รู้ไว้เสียก่อน

“เออ...ฉันบอกนายไว้ก่อนเลยนะว่าน้องกระต่ายขาวน่ากินคนนี้
เธอไม่ออกไปข้างนอกกับแขกเหมือนผู้หญิงคนอื่น เพราะฉะนั้นฉัน
พานายมาที่นี่ก็แค่มานั่งคุยกับน้องเขาให้คลายเหงา ถ้าเรื่องจะกิน
นายก็ต้องไปหากินคนอื่น”

คนฟังกระตุกยิ้มหยันในที “ผู้หญิงทำงานแบบนี้มีด้วยหรอไม่
ออกไปกับแขก ฉันว่าแย่งกันออกไปข้างนอกเพราะอยากได้เงินเยอะๆ
มากกว่ามั้ง”

“คนอื่นไม่รู้โว้ย แต่คนนี่ฉันลองมาแล้ว ขนาดยื่นข้อเสนอให้
รถยนต์เป็นคัน น้องเขายังปฏิเสธเลย”

“ชักอยากเห็นหน้าเร็วๆ แล้วสิว่าแม่กระต่ายนี่จะมีดีขนาดไหน นายถึงยอมแลกรถเป็นคันๆ เพื่อนอนกับเธอ” ยิ่งได้ฟังอีกฝ่ายบอก ความท้าทายและความอยากรู้ อยากเห็นก็ผลักดันเต็มสมองของโลเวล เขากวาดตามองไปรอบในทิศทางที่เจ็ลล์เดินไปเมื่อครู่ก่อนหน้า เพื่อ ลุ้นว่าผู้หญิงคนไหนกันที่จะเดินมานั่งร่วมโต๊ะกับพวกเขา แต่เวลาผ่านไป นานไปก็ยังไม่เห็นเป้าหมายที่รอคอย

“แม่กระต่ายอะไรนี่ของนายแต่งตัวนานเป็นบ้า ยังไงฉันขอตัว ไปเข้าห้องน้ำก่อนแล้วกัน” โลเวลบอกคนนั่งตรงกันข้ามแล้วลุกเดิน ตรงไปยังจุดหมายที่บอกเพื่อนเมื่อครู่

หลังจากหนุ่มลูกครึ่งเดินห่างไปจากมุมนั้นได้ไม่นาน หญิงสาว ดาวเด่นประจำร้านที่จิริยาและโลเวลรอคอยมาครู่ใหญ่ก็ปรากฏตัวขึ้น ในชุดเดรสสั้นเกาะอกเหนือเข้าสีขาวยาวสะอืดตา เธอปล่อยผมยาว ดำขลับสยายดูเก๋ที่เติมแผ่นหลังขาวบอบบาง

“สวัสดีค่ะพี่ๆ ขอโทษนะคะที่กระต่ายปล่อยให้พี่รอนาน”

เสียงใสหวานที่ดังขึ้นข้างกายทำให้จิริยาหันไปเปิดยิ้มกว้าง

“มาได้สักทีนะคนสวย มาๆ นั่งก่อน” ชายหนุ่มก้มหัวเรียก หญิงสาว

เธอก็เดินมาหย่อนตัวนั่งกระแทะข้างกายจิริยาอย่างรู้งาน ก่อน จะกวาดตามองทั่วโต๊ะก็ไม่พบคนอื่น นอกเหนือจากชายข้างกายเพียง คนเดียว “อ้าว! ไหนเจ็ลล์บอกว่าพี่ๆ มาเพื่อนมาด้วยนี่คะ แล้วเขา ไปไหนซะละ อย่าบอกนะว่ารอกระต่ายไม่ไหวเลยไปนั่งกับคนอื่นแล้ว”

หนุ่มอารมณ์ดีหัวเราะร่วน “มันไม่ได้ไปนั่งกับใครหรอก ปวดซี่ มั้ง เห็นบอกจะไปห้องน้ำ อีกสักพักคงมา ถ้ายังงั้นรอกระต่ายช่วย ดูแลมันให้พี่ด้วยนะ เอาใจมันดีๆ หน่อย พอดีช่วงนี้เพื่อนพี่มันเหงาๆ”

“ได้ค่ะ กระต่ายจะช่วยเทกแคร์เต็มที่ ถ้าเพื่อนพี่ๆ จะไม่รำคาญ กระต่ายซะก่อน”

“แหม...คนสวยขนาดนี้ ใครจะกล้ารำคาญกันล่ะ” เขาว่าแล้ว หยิกแค้นใส่หยอก ทำเอาหญิงสาวต้องเอี้ยวหลบอย่างมีจริต

ทั้งสองนั่งดื่มและพูดคุยกันอย่างสนิทสนมตามประสาลูกค้าที่มาเที่ยวบอยกับสาวน้อยที่เอาใจเก่ง ซึ่งจिरายุและแม่กระต่ายคนสวยก็เจอกันบ่อยจนเกือบจะเรียกว่าเป็นเพื่อนเป็นพี่น้องกันได้อยู่แล้ว กระทั่งโลเวลเดินกลับมาที่โต๊ะ หนุ่มสาวที่นั่งคุยหยอกเย้ากัน สนุกสนานก็หยุดอากัปกิริยาทุกอย่าง แล้วหันมองบุคคลที่สามพร้อมกัน

วินาทีแรกที่โลเวลทอดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวเดิมที่เขานั่งก่อนหน้านี้ แล้วมองไปยังแม่สาวชุดขาวย้วยวนตาข้างกายเพื่อน ดวงตาคมกริบก็ขยายโตอย่างไม่อยากเชื่อสายตา ซึ่งไม่ต่างจากแม่สาวเจ้าสั๊กเท่าไรเลย หน้าสวยๆ ของหญิงสาวยามนี้ชัดจัด ก็เพราะผู้ชายตัวใหญ่ตรงหน้าที่เธอเห็นไม่ใช่ใครอื่น แต่คือเจ้านายของพี่สาว

บ้าจริง! ทำไม่ต้องเป็นเขาด้วย โลเวลจะเอาเรื่องที่เธอมาทำงานกลางคืนไปบอกครองขวัญไหมก็ไม่รู้

“เฮ้ย! ไอ้รูล์ฟ ตะลึงความสวยของน้องกระต่ายจนตาค้างเลยเหรือ” จิรายุเห็นสีหน้าเพื่อนก็เข้าใจผิดว่าอีกฝ่ายกำลังตกตะลึงในความสวยของสาวน้อย โดยหารู้ไม่ว่าในอกโลเวลกำลังเดือดพล่านด้วยความไม่ชอบใจ

“คนนี้เหรือน้องกระต่ายของนาย” เขาเค้นเสียงลอดไรฟันถามออกไป ขณะที่นัยน์ตาแข็งจัดจับจ้องมองหญิงสาวตั้งแต่ศีรษะจดเท้า ยิ่งเห็นหน้าสวยๆ เคลือบเครื่องสำอางบวกกับการแต่งตัวล่อลือล่อตะเซ่แล้วก็หงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก

“เออ...ใช่ เป็นไง สวยน่ารักอย่างที่บอกใช่ไหม ที่สำคัญเอาใจเก่ง” เขาบอกเพื่อนแล้วหันมาพูดกับหญิงสาวบ้าง “น้องกระต่ายนี่เพื่อนพี่ชื่อรูล์ฟ ไปนั่งข้างๆ เพื่อนพี่นะ เอาใจมันหน่อย”

หยาดอรุณกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ แต่ก็ฝืนยิ้มรับอย่างไม่อยากให้มีอะไรผิดพลาด “ได้ค่ะ”

ร่างบางลุกจากที่นั่งข้างกายจิรายุแล้วเดินอ้อมมาหาโลเวล เธอยื่นประสานสายตากล้าๆ กลัวๆ กับหนุ่มลูกครึ่งอยู่พักก่อนจะค่อยๆ ยวบตัวลงนั่งข้างๆ อีกฝ่ายอย่างจำใจ แต่เพียงแค่มองสัมผัสชีพาหันทงสีแดงสดได้เพียงเสี้ยววินาที แขนยาวของคนตัวใหญ่ก็วาดมาโอบไหล่เธอไว้แน่นแล้วร่างบางเข้าไปนั่งเบียดชิดอย่างจงใจ ทำเอาคนโดนโอบสะดุ้งโหยง

“สวยดีนี่ สวยอย่างที่ไฉ่ยุบอวไว้ไม่มีผิด” ปากเขาซมก็จริง แต่ในความรู้สึกของหญิงสาวเหมือนถูกอีกฝ่ายประชดประชันเสียมากกว่า แถมนัยน์ตาคมกริบของเขาที่โฉบมองร่างบางก็เต็มไปด้วยแววเหยียดหยันแถมกรุ่นโกรธ จากนั้นโลเวลจึงก้มลงกระซิบข้างหูคนตัวเล็กให้ได้ยินกันเพียงลำพัง “นี่हरुองานโรงงานของคุณ ผมควรจะบอกเรื่องนี้ให้พี่สาวของคุณรู้ดีไหม”

คำพูดของเขาทำให้หยาดอรุณผวาเฮือก หญิงสาวพยายามจะผละห่างจากอีกฝ่าย แต่โลเวลทั้งตัวใหญ่และแข็งแรงกว่าเธอหลายเท่า

นัก ทำให้เธอกลายเป็นรอง จำต้องปล่อยให้เขาโอบกอดไว้แน่นเช่นเดิม หญิงสาวทอดสายตาทอดที่ต้นผวาสบตากับอีกฝ่ายก่อนจะเปลี่ยนเป็นแววอนแถมขอร้องในที่ อย่างที่โลเวลก็เข้าใจในความหมาย แต่คนที่ไม่รู้ต้นลึกหนาบางอย่างจิรายุกลับคิดว่าเพื่อนกำลังสนุกและสนใจ แม้กระทั่งอายเธอมาก จึงคิดจะเปิดโอกาส

“ยังงั้นทำความรู้จักกันตามสบายเลยนะ น้องกระต่ายก็เอาใจเพื่อนพี่มากๆ นะครับ ไฉ่วุฒฝัมนรยมาก ไม่แน่อาจทาบเป็นแสน ส่วนพี่ขอตัวไปห้องน้ำข้างตึกว่า” พุดจบชายหนุ่มก็ยกคิ้วเฉิบๆ ให้โลเวลแล้วลุกเดินห่างไป เปิดโอกาสให้เพื่อนได้สร้างความคุ้นเคยกับดาวประจำร้านอย่างเต็มที่ โดยไม่รู้เลยว่าการทำเช่นนี้สร้างความลำบากใจ

ให้แก่หยาดอรุณมากกว่าเดิม

“พี่ยุ...” หญิงสาวเรียกชื่ออีกฝ่ายตามหลัง แต่เสียงพ้นจากริมฝีปากเล็กไปได้ไม่ไกล มือใหญ่ของคนข้างกายก็บีบหัวไหล่แน่นไว้นั่น

“ไม่ต้องเรียกมัน ไฉยมันไปก็ดีแล้ว ผมจะได้เคลียร์กับคุณถนัดๆ หน่อย”

“เออ...เรื่องนี้อ่าบอกพี่ขวัญได้ไหมคะ ฉันขอร้อง นะคะคุณ วุฒิฟ อ่าบอกพี่ขวัญนะ” หญิงสาวสบตาอ่อนวอน หน้าต่ายังคงซีดเช่นเดิม

โลเวลนิงเสียบไปอึดใจใหญ่ ทำเอาหยาดอรุณที่รอลุ้นคำตอบแทบจะหยุดหายใจ ก่อนจะต้องเย็นยะเยือกไปทั่วกายเมื่อตามกิริยาสีน้ำตาลกวาดไล่ไปทั่วใบหน้าของเธอ แล้วมองต่ำลงไปที่เนินอกสวยซึ่งเบียดโชว์ความอวบอ้วนผ่านเดรสเกาะอกสีขาว

“ปกติแต่งตัวแบบนี้มาให้ผู้ชายดูทุกคืนสินะ ไหนจะเปลื้องเนื้อเปลื้องตัวถูกโอบอุ้มกอด ดีไม่ดีคงพากันไปดูอะไรๆ ต่อที่โรงแรม”

“คุณวุฒิฟ ถึงฉันจะทำงานแบบนี้ แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันจะออกไปไหนกับแขกนะคะ” เธอสะบัดตัวแรงๆ หัวงอกจากวงแขนแกร่งนั้น แต่ไม่เป็นผล

“จริงเหอ แต่ผมไม่เชื่อเหอหอก แล้วถ้าคุณขวัญรู้เรื่องนี้ก็คงไม่เชื่อเหมือนกัน”

คำขู่นี้ทำเอาหญิงสาวไม่กล้าเขินหน้าต่อกรกับเขาอีก หยาดอรุณได้แต่เฝ้าปากที่สั่นระริกไว้นั่น ก่อนจะเอ่ยเสียงอ่อยกว่าประโยคก่อนหน้า ขอร้องเขาก็คง

“เรื่องนี้พี่ขวัญรู้ไม่ได้ ขอร้องละคะ อ่าบอกพี่ขวัญเลย พี่ขวัญกำลังไม่สบายอยู่นะคะ ที่ฉันมาทำงานแบบนี้ก็เพราะอยากจะช่วยแบ่งเบาภาระของพี่ขวัญเท่านั้น เห็นใจฉันเถอะนะคะ”

เขากระตุกยิ้มมุมปาก มองสีหน้าของคนสวยที่เหมือนอยากจะ

ร้องไห้เสียเต็มประดา ลึกๆ ก็สงสัยเธออยู่เหมือนกัน แต่ตอนนี้อารมณ์
คุกรุ่นหงุดหงิดที่รู้และเห็นว่าผู้หญิงที่ทำให้เขาเพื่อมาเป็นสัปดาห
มาทำงานเปลืองเนื้อเปลืองตัวเช่นนี้ ทำให้ความสงสัยและเหตุผล
ของเธอตกเป็นรอง

“ได้ ผมจะไม่บอกคุณขวัญ แต่ว่าต้องมีข้อแลกเปลี่ยน”

กฎเหล็กที่บอกกับตัวเองมาตลอดว่าจะไม่ออกไปข้างนอก
กับแขกโดยเด็ดขาด เห็นที่คราวนี้คงต้องพังลงเพราะผู้ชายเจ้าเล่ห์
อย่าง วูล์ฟ โลเวล หยาดอรุณได้แต่จำยอมก้มหน้ารับข้อแลกเปลี่ยน
ที่เขาบอกมา นั่นคือการที่เธอยอมให้เขาจ่ายเงินซื้อเครื่องดื่มให้เธอ
ทั้งคืน และพาเธอออกไปข้างนอกด้วยได้ แลกกับการปกปิดความลับ
ที่เธอแอบมาทำงานกลางคืนที่นี่ ซึ่งเรื่องนี้เล่นเอาทุกคนที่รู้จักหยาด-
อรุณในนามน้องกระต่าย ดาวประจำร้าน ต่างพากันตกใจไปตามๆ กัน
ไม่ว่าจะเป็นมามาซังที่รู้นิสัยเด็กของตนเองดีว่าน้องกระต่ายคนนี้
ไม่เคยออกไปข้างนอกกับใครถึงกับอึ้งงง และรวมไปถึงจิรายุที่กลับมา
จากห้องน้ำ พอได้ยินว่าโลเวลจะพาหญิงสาวออกไปข้างนอกแล้วเธอ
ก็ตกลง ทำเอาหนุ่มอารมณ์ดีถึงกับฉงนงงววย

ความสงสัยบวกความอยากรู้ทำให้จิรายุลากแขนเพื่อนหนุ่ม
ลูกครึ่งให้ตามไปเพื่อซักถามเป็นการส่วนตัว “อะไรกันวะ นายไปพูด
กับน้องกระต่ายของฉันยังไ้เธอถึงยอมออกไปข้างนอกกับนาย หรือ
นายเสนออะไรที่แพงกว่ารถยนต์ของฉัน”

โลเวลยิ้มในหน้า ก่อนจะสายศีรษะน้อยๆ “ไม่ต้องพูดอะไรมาก
และไม่ต้องใช้ของแพงอะไรมาล่อด้วย ใช้แค่ตรงนี้” พูดพลางชี้นิ้วไปที่
ขมับตัวเองแล้วไหวไหล่อย่างมีชั้นเชิง นั่นยิ่งทำให้คนอยากรู้ฉงนไป
กันใหญ่

“ไม่อยากจะเชื่อ น้องกระต่ายของพี่...ปกติไม่เคยออกไปกับเสือ

สิงห์ที่ไหนสักครั้ง แล้วทำไมถึงมาหลงเสน่ห์หมาป่าลูกครึ่งอย่างนาย
ไต้วะ หรือน้องกระต่ายจะชอบนายเพราะนายหล่อ”

พ่อหมาป่าที่รู้อยู่เต็มอกว่าจะอะไรเป็นอะไรได้แต่ยิ้มรับเจี๊ยบๆ
ไม่ได้อธิบายให้จิรายุหายสงสัยสักนิดว่าจริงๆ แล้วเขาใช้ความเจ้าเล่ห์
และถือไพ่เหนือกว่าหญิงสาวต่างหาก จึงทำให้เธอยอมรับปากออกไป
ข้างนอกด้วยได้แต่โดยดี

แน่นอนที่เขาเลือกทำเช่นนี้ก็เพราะไม่ชอบสายตาที่นัยนัย
ของผู้ชายหลายต่อหลายคนที่จับจ้องมาที่แม่กระต่ายน้อยของเขา ยิ่ง
เธอเป็นดาวเด่นที่ใครๆ ก็หมายจะจับจองตัวตลอดเวลาแล้วด้วย โลก
ก็นึกอยากจะทำตามเธอไปอยู่ทุกที่ทั้งปีทั้งชาติ ไม่ให้กลับมาทำงาน
บ้าๆ นี่อีกเลย

ถ้าหากเขาจะทำได้จริงๆ ก็คงดี

“อาจเป็นไปได้ น้องกระต่ายของนายอาจหลงความหล่อฉัน
หรือไม่ฉันก็แปลกของเธอพอดี ยิ่งงั้นฉันนี้นายหาทางกลับเองก็แล้วกัน
นะ ฉันขอพาน้องกระต่ายสุดสวยของนายออกไปหาความสุขข้างนอก
สองต่อสองก่อน” หนู่มลูกครึ่งบอกยิ้มๆ ยั่วเพื่อนให้อิจฉาริษยา
ยิ่งกว่าเดิม

จิรายุส่ายหน้า มองตามแผ่นหลังใหญ่ของเพื่อนที่เดินตรงไป
ดวงดาวประจำร้านซึ่งนั่งรออยู่โต๊ะที่พวกเขาออกมาเมื่อครู่ด้วยตา
ละห้อย แล้วทั้งคู่ก็พากันเดินหายออกไปจากร้าน ยิ่งทบทวนคำพูดของ
เพื่อนตัวดีที่บอกจะออกไปหาความสุขกับแม่กระต่ายน้อยที่เขาฝัน
อยากชิมเนื้อหวานๆ นั้น แต่แห้วมาตลอดแล้วยิ่งตาร้อนผ่าว

“โอ้...แม่กระต่ายน้อยของพี่ คือนี่ถูกใจหมาป่ากินเนื้อหวานๆ
จนเหลือแต่กระดูกแน่เลย เสียตายจริงๆ ทำไมถึงยอมมัน แต่ไม่ยอม
พี่นะ”

3

ปรารถนาราคี

ประตูห้องที่กำลังถูกเปิดออกช้าๆ เพื่อต้อนรับแขกผู้มาเยือนสร้างความกระอักกระอ่วนใจให้แก่ผู้เป็นแขกไม่น้อย หยาดอรุณรู้สึกล่าคอแห้งผากจนต้องกลืนน้ำลายเหนียวเหน็ดลงคอหลายต่อหลายรอบขณะก้าวตามร่างสูงใหญ่ของหนุ่มลูกครึ่งเข้ามาในคอนโดฯ หูของเขาในย่านหนึ่งกลางกรุง

“เชิญตามสบายนะ ไปนั่งรอผมตรงนั้นก่อนก็แล้วกัน เดี่ยวผมจะไปเอาเครื่องดื่มมาให้” โลเวลที่เดินนำมาถึงมุมนั่งเล่นพยกพืดไปยังเคย์เบดสีคิ้ววนบุหรีที่ตั้งอยู่ในมุมนั่งเล่น ตรงกันข้ามกับทีวีจอยักษ์ติดผนังห้อง

หญิงสาวพยกหน้าอย่างว่าง่าย เวลานี้เธอไม่ต่างอะไรกับจำเลยที่ต้องยอมตามใจอีกฝ่ายทุกอย่าง เพื่อให้ตนเองพ้นผิดในการกระทำที่ก่อไว้ หยาดอรุณเดินช้าและเบากริบราวกลัวว่าผีเท้าของตนเองจะไปกระทบโศตประสาทของใครคนหนึ่งและเขาอาจไม่พอใจตรงไปยังมุมนั่งเล่น เวลานั้นดวงตากลมโตกวาดสำรวจไปทั่วคอนโดหุแห่งนี้ แล้วอดชื่นชมความหรูหราอย่างมีระดับของเจ้าของห้องไม่ได้ แฉมขนาดกว้างใหญ่ของสถานที่ที่จะเข้าไปใหญ่กว่าบ้านที่เธออาศัยอยู่สักสามเท่าเห็นจะได้

ร่างบางสมส่วนไปด้วยหน้าอกกลมกลิ้ง เอวคอด สะโพกผาย ใต้รูปค่อยๆ เดินมานั่งลงบนเคย์เบดตัวใหญ่อ่างกริ่งเกรง โดยที่ตาก็ยังมองไปทั่วห้องอย่างสำรวจตรวจตราไม่หยุด ทั้งตื่นตาทั้งตื่นเต้น และลึกๆ มีความประหม่าหวาดหวั่น

“ไม่รู้โลเวลคิดอะไรอยู่ถึงได้พาเธอมาที่คอนโดของเขาแบบนี้

“พอดีผมมีแต่วิสก็กับไวน์องุ่น หวังว่าคุณคงดื่มได้”

เสียงทุ้มที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ทำให้หญิงสาวที่กำลังหันมองเฟอร์นิเจอร์ราคาแพงบอกรสนิยมเจ้าของห้องรีบหันขวับกลับมา

“เออ...ฉันก็พอดื่มได้” เธอตอบอย่างไม่เต็มเสียงนักเหมือนไม่มั่นใจ นัยน์ตาประหวั่นจับจ้องไปที่ขวดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์รูปทรงเก๋ไถราคาแพงสองขวดในมือใหญ่ ซึ่งยามนี้เขากำลังวางมันลงบนโต๊ะเบื้องหน้าเธอ

“ผู้หญิงทำงานกลางคืนแบบคุณ ผมว่าดื่มได้ทุกรูปแบบแหละ จริงไหม” เขากะตุกยิ้มเหมือนเย้ยหยัน นั่นเป็นรอยยิ้มที่ทำให้หยาดอรุณไม่ชอบใจนัก รู้สึกเหมือนโลเวลกำลังดูถูกเธอเพราะอาชีพที่ทำอยู่

“ผู้ชายอย่างพวกคุณอาจมองแบบนั้น แต่จริงๆ คนทำงานแบบนี้ก็ไม่ได้ดื่มเก่งทุกคนหรอกนะคะคุณวุล์ฟ”

“ถ้าดื่มไม่เก่งจะมาทำงานแบบนี้ได้อย่างไร ค่ะ หนึ่งพวกคุณคงต้องพยายามทำค่าดื่มให้ได้มากที่สุดอยู่แล้ว อย่างน้อยๆ ค่ะหนึ่งก็สิบแก้วละมั้ง เก่งๆ หน่อยก็สามสิบแก้ว รายได้ดีน่าดู” เขายังพูดเหมือนเห็นขบขันลงแล้ววินวิสกี้สี่เหลืงอำพันลงในแก้วทรงกว้าง พร้อมใส่น้ำแข็งก้อนเล็กๆ สองสามก้อนและโซดาให้ตนเองและหญิงสาว “นี่ของคุณ ลองดื่มสิ ผมว่าไม่น่าจะเข้มข้นสำหรับผู้หญิงอย่างคุณ”

เขาเน้นคำว่า ‘ผู้หญิงอย่างคุณ’ ไม่รู้ว่าการสื่อความหมายอะไร แต่ในความรู้สึกของหยาดอรุณ เธอคิดว่าเจ้านายของพี่สาวเธอคนนี้ต้องการจะกวนประสาทและดูถูกเธอ หญิงสาวเ้ม้รืวิวปากเล็ก

เข้าหากันแน่น ชมอารมณ์คุกรุ่นไว้

“ดีมีสิ ผมจ่ายค่าตัวคุณไปไม่น้อยเลยนะ เพราะฉะนั้นคืนนี้
ยังไม่นอนก็ต้องดีมีกับผมทั้งคืน” เขาว่าพลางยกแก้วของตนขึ้นขณะที่
ใช้นัยน์ตาคมกริบบังคับให้หญิงสาวยกแก้วของเธอบ้าง

หยาดอรุณประสานสายตากับอีกฝ่าย เธอคิดว่าเห็นความ
เจ้าเล่ห์ในดวงตาคู่นั้น ทว่าเวลาต่อมากลับรู้สึกว้าวตาสีน้ำตาลของ
โลเวลมีพลังแห่งความร้อนบางอย่างที่ทำให้เธอถึงกับเนื้อตัวผะผ่าว
จนต้องรีบเบือนหลบ

หญิงสาวก้มมองแก้วตรงหน้าพลางถอนหายใจอย่างอึดอัด แต่
ก็ยอมทำตาม ในเมื่อนี่คือข้อแลกเปลี่ยนที่ชายหนุ่มต้องการ ถึงแม้เธอ
จะไม่พอใจสักเท่าไร แต่ก็ไมอาจขัดใจอีกฝ่ายได้เพราะเขากุมความ
ลับของเธออยู่

เมื่อเรียวคว่ำแก้วตรงหน้าขึ้นมาแตะกับแก้วของโลเวลเบาๆ แต่
ไม่กลิ้งลอบตากับเขามากนัก ก่อนจะเลื่อนแก้วมาชิดริมฝีปากแดงอัม
แล้วกระดกแก้วจิบเพียงเล็กน้อย

หยาดอรุณรู้ตัวเองดีว่าเธอไม่ได้เก่งเรื่องดื่ม แต่ตลอดเวลาที่
ทำงานในผับ เธอใช้ความช่างพูด สดใส ช่างเอาใจกับลูกค้า ซึ่งถึงแม้
ต้องเสแสร้งปั้นแต่งบ้าง ทว่าพอคิดถึงเงินที่จะได้รับ เธอก็ฝืนทำจน
กลายเป็นว่าลูกค้าต่างพากันพึงพอใจและเรียกหาแต่เธอ พวกเขาซื้อ
เครื่องดื่มให้เธอคืนๆ หนึ่งเป็นเงินที่เธอได้ก็มากอยู่ ที่จริงแล้วลูกค้า
ชายพวกนั้นไม่รู้เลยว่าเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่พวกเขาซื้อให้เธอเองหรือ
บางครั้งถูกเธออ้อนหลอกให้ซื้อ เพื่อเธอจะได้เงินจากการดื่มแต่ละแก้ว
นั้น คนดื่มไม่เก่งอย่างเธอเพียงแค่อยากลิ้นลงคอเล็กน้อย ที่เหลือไม่อม
ไว้ในปากแล้วบ้วนใส่แก้วน้ำทิ้งไป ก็แอบเททิ้งในถังน้ำแข็งบ้าง บางครั้ง
ก็ส่งสัญญาณที่เตรียมไว้กับเด็กเสิร์ฟให้ใช้ชาหรือน้ำอัดลมสีคล้ายๆ
เครื่องดื่มนั้นๆ ใส่แก้วให้เธอแทนเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

นี่ละเหตุผลที่ทำให้ผู้หญิงตี้มไม่เก่งอย่างหยาดอรุณอยู่เอาใจ ลูกค้าได้ทั้งคืนโดยไม่เมา และไม่เสียเปรียบลูกค้ามือไวพวกนั้นมาก เกินควร เธอหลอกลูกค้าจนเมาคาโต๊ะ เสียเงินค่าทิปค่าตี้มให้เธอแต่ละ คืนโดยไม่เปลืองตัว ขณะที่ก็ยังร้องรำทำเพลงให้พวกเขาสนุกสนานได้ จนจบงาน และเมื่อลูกค้ากลับมาที่ร้านอีกก็ยังจดจำเธอได้ และเรียก ใช้จนกลายเป็นลูกค้าประจำ

ทว่าเวลานี้ผู้ชายตรงหน้าไม่ได้ละสายตาจากเธอเลย และ สถานที่แห่งนี้ก็ไม่ใช่ค็อกเทลเลานจ์ แสงไฟจึงไม่สลัว มีหน้าซ้ำไฟ ยังสว่างมาก ชนิดที่เรียกว่ายังบินอยู่ตรงไหนยังมองเห็นเลยทีเดียว ที่สำคัญหยาดอรุณไม่มีตัวช่วยที่จะเรียกใช้ให้เปลี่ยนเครื่องตี้มให้อย่าง ในร้าน ดังนั้นเธอจึงไม่อาจเสี่ยงที่จะตี้มกับโลเวล

“หมดแก้ว” เขาพูดเสียงทุ้มลึกออกมาเป็นการบังคับกลายๆ ทำให้มือเรียวยาวของคนที่ตั้งใจจะวางแก้วในมือซึ่งมีวิสกี้เหลืออยู่เกือบ เท่าเดิมลงกับโต๊ะดังระดัง

“เอ่อ...แต่ว่า...”

เขาส่ายหน้าเมื่อเธอเอ่ยเหมือนจะปฏิเสธ “ไม่มีแต่ อย่าขัดใจ ลูกค้านะน้องกระต่าย”

‘น้องกระต่าย’ ที่รู้ตัวว่าถูกหนุ่มลูกครึ่งเรียกชื่อนี้เป็นการประชด หน้าเงาตามอารมณ์ แต่ที่สุดก็ต้องฝืนใจทำในสิ่งที่ไม่อยากทำเลย

เธอสูดลมหายใจลึกแล้วยกแก้ววิสกี้ขึ้น กลืนใจกระดกจนหมด แก้วด้วยสีหน้าเหยเกเต้มกำลัง และเมื่อวางแก้วที่เหลือเพียงกอน น้ำแข็งใสๆ กลิ้งไปมาอยู่ข้างในลงบนโต๊ะ เธอก็รีบคว้าแก้วน้ำเปล่าที่ อยู่ใกล้ๆ ขึ้นมาตี้มล้างคอทันที ทว่าหยาดอรุณไม่ทันได้สังเกตว่าแก้ว น้ำเปล่าหน้านั้นมาอยู่รอคอยเธอตั้งแต่เมื่อไร

โลเวลกระตุกยิ้ม นัยน์ตาฉายความฉลาดทันคนมองสีหน้า ไม่สู้ดีของคนที่ถูกบังคับให้ตี้ม เหมือนถูกบังคับให้กลืนยาพิษก็ไม่ปาน

ซึ่งขัดกับสิ่งที่เขารับรู้มาในวันนี้เสียจริง...ก็เธอเป็นถึงดาวประจำร้าน ไม่ใช่เธอ

“ดาวประจำร้านอย่างคุณ ผมก็นึกว่าจะเก่งกว่านี้ซะอีก หรือว่าไม่ชอบวิสก็ จั๊นเปลี่ยนเป็นไวน์ดีกว่านะ” คนที่สังเกตสีหน้าหญิงสาวที่นั่งตรงข้ามตลอดเวลา และเตรียมน้ำเย็นรินใส่แก้วคอยเธอเมื่อวินาทีก่อนเพราะดูจากที่ท่าของหยาดอรุณแล้วบอกว่าเธอไม่เก่งเรื่องดื่มจริงๆ เอ่ยออกมาราวอยากจะได้แก๊งอีกฝ่าย

“ไม่นะ!” คนถูกชวนดื่มไวน์สายหน้าคิก “ฉันดื่มไม่เก่ง ดื่มผสมกันแบบนี้ก็ตายพอดี”

“ดื่มไม่เก่งได้ยังไง งานของคุณทำแบบนี้ทุกคืนนี้ น่าจะคอแข็งกว่าผู้ชายบางคนอีกมั้งผมว่า”

“คุณวุล์ฟ!” เสียงของเธอแข็งขึ้นตามอารมณ์ ตากลมตวัดมองเขาอย่างขุ่นใจ “ฉันทำงานแบบนี้ ฉันก็ต้องมีเทคนิค ไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาดื่มสักหน่อย”

“เทคนิคจั้นเหอ คงหมายถึงเทคนิคทำให้ผู้ชายหน้าโง่พวกนั้นยอมจ่ายเงินทีละเยอะๆ ให้คุณสินะ”

“ก็ฉันทำงานเพราะเงิน จะมองว่าฉันเป็นผู้หญิงหน้าเงินก็ได้ ฉันไม่ว่า และฉันยอมรับว่าทำทุกอย่างเพื่อหลอกเอาเงินจากผู้ชายหน้าโง่พวกนั้น” เธอสะบัดหน้าพริตไต้คนที่ชอบเหน็บครั้งแล้วครั้งเล่าจนเธอปวดใจ

“หมายถึงผมด้วยไหม”

“ก็แล้วแต่คุณจะคิด วันนี้คุณก็ยอมจ่ายเงินเพื่อเอาตัวฉันมานี่ ก็อาจจะหน้าโง่เหมือนกันก็ได้...มั้งคะ” ลงท้ายเสียงแข็งๆ เหมือนประชด ซึ่งพอเหลือบมองหน้าคมคล้ำของอีกฝ่ายก็เห็นว่าแก้มของเขาแดงก่ำ คงกำลังโกรธที่เธอหลอกว่าเขาว่าหน้าโง่

โลเวลชบگرامแน่น สูดหายใจฮึดฮัดอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะปรับ

สีหน้าให้หนึ่งสนิทแล้วคว่ำขวดไวน์มารินใส่แก้วทรงสูงสองใบ โดยไม่ลืม
ยื่นให้อีกฝ่าย

“ไหนๆ ผมก็หน้าใจจ่ายเงินเหมาคุณมาทั้งคืนแล้ว คุณก็ควรทำ
หน้าที่ให้เต็มที่สมกับเงินที่ผมจ่าย เพราะถ้าผมไม่พอใจ เรื่องที่เราตกลง
กันไว้ ผมอาจเปลี่ยนใจไม่ทำตาม” ท้ายประโยคเขาขู่ราวเอาคืน

หยาดอรุณทำอะไรไม่ได้เลย ยามนี้เธอได้แต่กำหนดข่มความ
โกรธเอาไว้ ไม่กล้าต่อกรกับเขาอีก

หญิงสาวถูกคนบ้าอำนาจที่คิดว่าตัวเองถือไฟเหนือกว่าหลาย
แต่้มบังคับให้ดื่มไวน์แก้วแล้วแก้วเล่า ไม่รู้ว่าแก้วที่เท่าไรแล้ว แต่หยาด-
อรุณรู้สึกหน้าชาตัวชาไปหมด สมองเธอเริ่มเบลอลง ตาพร่าจนมองเห็น
นายหมาป่าบ้าๆ ตรงหน้าหล่อราวเทพบุตร...จริงๆ เขาก็อาจหล่ออยู่
แล้วละ แต่พอเธอเมา เขาก็ยิ่งดูหล่อ

ไม่นะ! ยายน้ำค้างคิดอะไรอยู่ อย่าไปขึ้นชมความหล่อจอม
ปลอมเด็ดขาด

คนเมาสายหน้าเร็วๆ ไล่ความคิดฟุ้งซ่าน

“เอ๊! จะ...ฉันขอตัวไปห้องน้ำ” ว่าแล้วก็หยัดตัวลุกยืน แต่เคเย็น
ยังไม่ตรงเลย หญิงสาวรู้สึกว้าวุ่นโคลงเคลงจนยืนไม่อยู่

“น้ำค้าง ระวังหน่อย” เสียงทุ้มต่ำที่ดังใกล้หูเพราะพริ้งเหลือเกิน
พร้อมกับความอบอุ่นที่โอบรอบกาย หญิงสาวไลน์ยันตาปริ่ฮวนมอง
ไปตามร่างกายตนเอง ถึงรู้ว่าตอนนี้เธอตกอยู่ในวงแขนแกร่งของเขา

โลเวลที่เห็นท่าว่าหยาดอรุณจะไม่ไหวเสียแล้วรีบลุกจากเก้าอี้
ตรงกันข้ามมารับร่างบางไว้ ก่อนที่เธอจะลุดแล้วล้มหัวฟาดขอบโต๊ะ

ชายหนุ่มไม่คิดเลยว่าสัมผัสใกล้ชิดขนาดนี้ระหว่างเขา
กับเธอจะปลุกความร้อนที่ซ่อนไว้ในกายให้ลุกโชน จนเขาต้องกัดฟัน
ข่มอาการเอาไว้อย่างหนัก

“น้ำค้าง ทำผมอีกแล้วนะ เนื้อตัวคุณ กลิ่นกายของคุณ อาบ

มาด้วยยาเสน่ห์หรือไง” เขานั่งพึมพำข้างร่างบางที่ประคองอยู่

หยาดอรุณซ้อนสายตามองแล้วเผยยิ้มหวานหยดอย่างไม่เป็น
ตัวของตัวเอง

“คุณพูดอะไรนะคะ พูดใหม่สิคะ”

“อย่ามาทำเสียงหวานตาหวานใส่ผม เดียวก็ทนไม่ไหวหรอก”
เขาขู่ แต่สายตาเจ้ากรรมกลับลดต่ำไปที่หน้าอกอิมที่โผล่ออกมาจาก
เดรสเกาะอกแสนเซ็กซี่ ใจร่ำร่ำอยากจะทำหน้าลงไปซุกใช้สูดกลิ่น
หอมๆ และลิ้มลองความหวานที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อผ้าชิ้นเล็กนั้นเสียเหลือ
เกิน

โธ้ย! ร่างกายเขาปวดหนีบไปหมด เด็กบ้านี่ทำเขาควบคุม
ตัวเองไม่อยู่แล้วนะ

“จะไปห้องน้ำไหม ผมพาไป”

คนเมาสายหน้า “ไม่ ฉันไม่อยากเข้าห้องน้ำ”

“แล้วเมื่อไหร่จะไปห้องน้ำ”

“ไม่ ฉันง่วง อยากจะนอน” ดวงตาปรือปรอยปิดลงช้าๆ แล้ว
ร่างบางก็ทิ้งน้ำหนักทั้งตัวของตนเองอย่างไร้การควบคุม หญิงสาว
ปล่อยตัวลงนอนยาวไปตามเคย์เบด ทำเอาโลเวลที่ประคองอยู่เสียหลัก
ล้มลงไปด้วย

ใบหน้าเรียวซุกซบแนบลำคอใหญ่ของคนทีทับทาบบนกาย
ปากเล็กยังพรีพุดอย่างคนไม่มีสติสัมปชัญญะเต็มร้อย

“ไม่ห้ามผ้าห่ม หน้า อืดอืด” เธอผลัดคนตัวใหญ่ที่คิดว่าเป็น
ผ้าห่มผืนหนักออก

โลเวลที่แน่นิ่งอยู่บนกายสาวเจ้าไปชั่ววินาทีรีบขยับตัวลุกห่าง
หวังจะชมอารมณ์ความต้องการดิบเถื่อนอย่างชายลงก่อนที่จะแผลง
ทำอะไรคนเมา ทว่าพอเขาผละห่างร่างบางได้ ชายหนุ่มก็ต้องเบิก
ตาค้าง ตะลึงงันเพราะเรือนร่างผุดผาดของคนทีนอนดิ้นซุกๆ อยู่บน

เคยเบด

เดรสเกาะอกสั้นสีขาวของเธอยามนี้ช่วงอกเลื่อนหลุดลงมาจาก
ทรวงสวย เผยให้เห็นความนุ่มหยุ่นที่มีปราศิไลโคนสีเนื้อปิดบังอยู่แทบ
ไม่มีด ขณะที่ยกกระโปรงถลกขึ้นสูงจนเห็นโคนขาขาวๆ ย้วยวนตา

“น้ำค่าง คุณยั่วผมเธอ” เขาเค้นเสียดลอดไรฟันอย่างแทบพรวด
ตอนนี้เนื้อตัวเครียดเกร็งไปหมด โดยเฉพาะกลางกายชายที่เริ่มขยาย
ใหญ่ดันดันภายใต้กางเกง

ตลอดหลายวันมานี้เขาเฝ้าคิดถึงแต่หยาดอรุณ ขณะที่นอนกับ
ผู้หญิงคนไหนก็เห็นแต่หน้าเธอ ผันว่าร่วมรักกับเธออย่างมีความสุข
และเมื่อมาเจอตัวจริงของหญิงสาว เขาก็แทบจะไม่ใช่ตัวของตัวเอง
เหมือนเธอช่างมีอิทธิพลต่อความรู้สึกและความต้องการของเขาเสีย
เหลือเกิน

ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะไอ้วุล์ฟ ผู้หญิงก็เหมือนกันหมดนั่น
แหละ ไปนอนกับคนอื่นที่เขายินยอมดีกว่าไหม อยู่อยู่กับน้ำค่างเด็ด
ขาด เธอกำลังเมาอยู่นะ

แม้จะเตือนตัวเองเช่นนั้น แต่ร่างกายของเขากลับไม่ฟังเหตุผล
เอาเสียเลย โลเวลโน้มหน้าลงไปหาร่างบางที่ยังนอนดิ้นจนเสื้อผ้าปิด
เนื้อตัวขาวๆ ของเธอไว้ไม่มีด เขาจูบเบาๆ ที่เนินอกผุดผาดนั้นก่อนจะ
เลื่อนริมฝีปากร้อนๆ พรึมจูบไล่ตามซอกคอและแนวคางมน ขณะที่
มือใหญ่ที่ไม่อาจควบคุมได้คีบคลานเข้ามาเกาะกุมทรวงสวยทั้งสอง
ของคนมา แล้วดึงปราศิไลโคนของเธอโยนทิ้ง

“อืม...” หยาดอรุณครางต่ำในลำคอ เธอตื่นเหมือนจะหลบหลีก
การรบกวนที่เกิดขึ้น แต่กลับกลายเป็นว่าทำให้หน้าอกอึดๆ เบียด
เข้าหาฝ่ามือใหญ่มากกว่าเดิม ทำให้เขาบีบคลั่งอย่างได้ใจ

โลเวลครางกระเส้ายามคนได้ร่างเบียดกายนุ่มนวลเข้าหาเขา
ทุกส่วนของร่างใหญ่ยามนี้เครียดเกร็งจนแทบจะระเบิด

“น้ำค้าง เป็นของผมเถอะนะ ผมต้องการคุณเหลือเกิน” เขากระซิบเสียงพร่ำแนบใบหูของคนที่ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ก่อนจะเลื่อนตามกริບสำรวจดวงหน้าเรียวของสาวเจ้าที่ทำให้เขาเพ้อหาตั้งแต่แรกพบ “เป็นของผมได้ไหม”

เสียงพึมพำที่ดังกวนใจทำให้หยาดอรุณปรือตาหนักๆ ขึ้นมอง แล้วเธอก็ยิ้มหวานหยดให้เขา “คะ...คุณวุธล์ฟ มา...มาทำอะไร...ที่นี่คะ”

เขายิ้มบางๆ ตอบรับรอยยิ้มหวานของเธอ ก้มหน้าต่ำลงพูดใกล้ปากบางจนเกือบจะซิด “มานอนกับคุณไ้ ใ้ผมนอนด้วยได้ไหม”

คนเมากลิ่นน้ำลายลงคอ สติของเธอไม่ได้กลับมาแต่อย่างใด รู้สึกแค่ว่าคอแห้งปากแห้งไปหมดจนต้องแลบลิ้นสีชมพูออกมาเลียริมฝีปาก ภาพนั้นทำให้คนตัวใหญ่ที่อยู่ใกล้จหน้าแทบแทบซิดใบหน้า หึงสาวมองด้วยหัวใจเต้นกระหน้าแรง

ให้ตายเถอะ! เธอกำลังยั่วเขา

จากที่ไม่มีแรงจะควบคุมตัวเองอยู่แล้ว พอเจอท่าทางยั่วยวนของหญิงสาวเข้าไปอีกนิด ทุกอย่างที่ถูกเก็บกดไว้ก็ระเบิดออกทันที โลเวลทาบริมฝีปากจูบคนไ้ร่างอย่างเร้าร้อนราวหิวกระหายมาแสนนาน เขาส่งปลายลิ้นอุ่นๆ เข้าไปทักทายลิ้นสีชมพูที่กล้ำไ้ล่อออกมายั่ว เขาไ้หมดความอดทนเมื่อครู่อย่างดุเดือด ชะนะที่คนเมาก็ตอบสนองอย่างไ้ไ้เคียงสาและไ้ซึ่งแรงต่อต้าน

“อืม...” เสียงครางราวจะหมดลมหายใจของคนถูกจูบทำให้ โลเวลยอมถอนริมฝีปากออก จากนั้นเขาก็ไ้ประพรมปากขึ้นซุกไ้หน้าลงกับซอกคอขาวเนียนนุ่ม มือใหญ่ตึงตึงเตรสตัวเล็กบนกายหญิงสาว ทั้ง และตามด้วยซันในตัวจิ๋วที่กระเด็นออกไปเป็นอย่างสุดท้าย

หนุ่มลูกครึ่งตาพร่าเมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นความมดงามตรงหน้าทีแสนจะยั่วเย้าความปรารถนาร้อนๆ ของเขาไ้แข็งซิง

“น้ำค้าง คุณสวยจนผมจะทนไม่ไหวแล้ว” วุบหนึ่งชะนะที่โลเวล

กำลังจะปลดเปลื้องเสื้อผ้าตัวเองทิ้ง เพื่อทำตามไฟปรารถนาที่ลึกร้อน
ความคิดสองอย่างที่สวนทางกันอย่างหนักก็กำลังตีรวนุ่นวาย ระหว่าง
ความต้องการของร่างกายกับเสียงหัวใจที่เต้นแรงผิดไปจากที่เขาเคย
รู้สึกกับผู้หญิงอื่น ยามนี้ชายหนุ่มตัดสินใจไม่ถูกจริงๆ ว่าเขาควรจะ
เลือกทางไหน แต่ดูเหมือนหยาตอรุณจะช่วยทำให้โลเวลเลือกได้เมื่อ
เธอเพ้อออกมา

“พะ...พี่ขวัญ น้ำจะช่วยพี่ขวัญเอง...นะ...น้ำจะไปทำงานที่ร้าน
หาเงินมาให้พี่ขวัญ...” เธออดร่างเปล่าเปลือยของตัวเองแน่น เปลือก
ตาบางใสเปิดๆ ปิดๆ สลับกันไปมา “น้ำจะหลอกเงินผู้ชายพวกนั้นให้
ได้เยอะๆ...น้ำจะไปทำงาน” ว่าแล้วร่างบางที่ไม่มีอาภรณ์ปิดสักรั้น
ก็พยายามหยุดลูกนิ่ง

โลเวลมองคนเมาที่เพ้อเจ้ออย่างไม่ละสายตา ขบกรามแน่น
จนเส้นเอ็นตรงลำคอปูดโปน

“จะไปไหน!” เขาคิ่วร่างบางที่ลูกนิ่งอย่างไร้สติไว้พลางเค้น
เสียงถาม

“น้ำจะไปทำงาน”

“ยังคิดว่าคุณจะมีโอกาสกลับไปทำงานบ้าง นั่นอีกเหรอก นี่กว่า
ผมจะยอมปล่อยคุณไปยั้วได้ผู้ชายหน้าโง่พวกนั้นหรือไง ผันไปเถอะ”
อะไรที่ทำให้เขาคิดว่าตัวเองมีสิทธิ์ในตัวของหยาตอรุณก็ไม่ทราบได้
แต่แค่คิดว่าจะปล่อยยให้เธอไปจากเขาแล้วไปเอาอกเอาใจผู้ชายคนอื่น
โลเวลก็ปวดแปลบในอกซ้ายแล้ว

เขาหยุดกายลุกยืนด้วยความเร็ว แล้ววัดร่างขานวลเข้ายวน
ของหยาตอรุณสู่วางแขนใหญ่ อุ้มเธอเดินฉับๆ หายเข้าไปในห้องนอน
ของตนเอง โดยไม่ตริตรองเหตุผลใดๆ อีกต่อไป

ร่างขาวผ่องถูกหย่อนลงบนที่นอนนุ่มบนเตียงกว้างในห้องนอน
โทนสีอบอุ่น หยาตอรุณนอนดิ้นขลุกๆ ออกอาการมึนงง สะลึมสะลือ

กึ่งหลับกึ่งตื่น โดยไม่รู้เลยว่ายามนี้ข้างเตียงมีคนตัวใหญ่หน้าตึงกำลังจัดการกับเสื้อผ้าของเขาเอง ปลดทิ้งออกไปจากกายจนหมดสิ้นไม่ต่างจากเธอ และนาฬิกาต่อมาโลเวลก็ก้าวขึ้นมานอนเตียง ทาบกายหนาใหญ่ที่อุ่นจนร้อนเบียดแนบสนิทกับร่างนุ่มนิ่มนั้นอย่างเอาแต่ใจ

“ผมไม่ปล่อยคุณให้หลุดมือไปแน่ เป็นของผมเถอะน้ำค้าง” เขาว่าแล้วลดริมฝีปากร้อนๆ ไปขบเม้มตึงหูเล็กจนเธอสั่นสะท้านและครางตอบรับอย่างพอใจ

“คะ...ใคร ทำอะไรน้ำ...” เธอถามออกมาเสียงสั่นพร่า ปรีศตามองคนตัวใหญ่เหนือกายแล้วก็เห็นว่าเขาคือพ่อเทพบุตรที่หล่อร่าเริงเหลือเกิน “คุณวุล์ฟ ทำอะไรน้ำคะ”

“เล่นผิวเมีย แล้วต่อไปคุณก็คือเมียผม จำไว้นะน้ำค้าง” ตอบเสียงหนักแน่นแค่นั้น แล้วเขาก็ไม่เสียเวลาพูดพร่ำทำเพลงอีก

เขาลดหน้าลงคลุกเคล้ากับทรวงอกอิมทั้งสองข้าง อ้าปากโอบรัดปลายถันสีชมพูสู่ขปาก ดูดดิงสลับกับบิ๊บเคล้นด้วยฝ่ามือตามแรงปรารถนาที่อัดแน่นจนทรมาน ยิ่งได้ยินเสียงครางกระเส้าขานของหญิงสาวที่เหมือนจะถูกอกถูกใจสิ่งที่เขาปรนเปรอให้ ชายหนุ่มก็ยังรุกหนักอย่างไม่ให้เหลือช่องว่างพักหายใจ

สองร่างแนบสนิทกดรัดพันเกลียวราวเป็นคนคนเดียวกัน ปากหนาและมือใหญ่ที่ชำนาญการเรื่องรักлубไล่สัมผัสผสกายสาวเจ้าทุกตารางนิ้ว ไม่มีที่หวงห้ามใดในกายของหยาดอรุณเป็นความลับสำหรับโลเวลอีกต่อไป

ปากหนายังคอยวนเวียนประพรมจูบซุกใช้ไปทั่วร่างบางอย่างหลงไหล หญิงสาวหยดตัวบิดเร้าตามสิ่งเร้าที่เขาสรรคส์สร้างขึ้น เสียงหวานครางครวญอย่างรัญจวนใจ ปลุกกำหนดในกายชายให้แรงกล้ายิ่งกว่าเดิม

“อ้า...อืม...คะ...คุณวุล์ฟทำอะไรน้ำ...”

“ผมจะพาคุณไปเที่ยวสวรรค์ไง เมียรัก...” เขากะชิบบอก คำท้ายของประโยคนั้นราวกับกำลังแสดงสิทธิ์ของตนเอง ทั้งที่ยังไม่ได้ ตีตราจับจองเธออย่างสมบูรณ์เลยด้วยซ้ำ

เขาจูบเธอหนักหน่วงอีกครั้ง หลอกล่อด้วยปลายลิ้นพลิกพลิ้ว แล่นหวานให้หญิงสาวที่ไม่อาจควบคุมสติได้กระเจิดกระเจิงอย่างไม่มี ทิศทาง ระหว่างที่นิ้วโป้งใหญ่กวนคลึงยอดถันที่ชูขึ้นทั้งสองข้าง สร้าง ความวาบหวิวให้แก่หญิงสาวจนไม่อาจปฏิเสธใดๆ

หยาดอรุณสันสะท้านไปทั่วร่าง เธอทอดรังลำคอแกร่งไว้มั่น เบียดกายเข้าหากายใหญ่ และเมื่ออู่ปากฉ่ำขึ้นเริ่มครอบครองยอด อออีกคราว หญิงสาวก็อดไม่ได้ที่จะตริ่งท้ายทอยของเขาให้เข้าหา ทรวงอกสวยทั้งสอง พรนเปรอให้เธอพบพานความสุขที่ไม่เคยสัมผัส มาก่อนยิ่งขึ้น

“คุณชอบใช้ไหมน้ำค้าง”

“อืม” เธอพยักหน้าทั้งที่ดวงตาปิดลงเรื่อยๆ

คนได้รับคำตอบยิ้มนิพนธ์ แล้วเลื่อนริมฝีปากลงต่ำเรื่อยๆ แวะ เวียนหยอกเย้าทุกจุดอ่อนไหวบนกายสาวจนเธอสันสะท้าน ความสุข ถูกส่งต่อมาอย่างไม่หยุดหย่อน นิ้วแกร่งร้ายกาจเคลื่อนต่ำมากรีดกราย ลงกลางเนินสาวที่ฉ่ำด้วยน้ำหวานให้เธอได้เรียนรู้ความซาบซ่านขั้นพื้นฐาน ก่อนจะเจอความแข็งแกร่งยิ่งใหญ่มากจริงๆ

ความแปลกใหม่ทำให้หญิงสาวคราง แอ่นสะโพกขยับโยกเข้าหา ปลายนิ้วของเขาที่จุ่มจ้วงสู่อารอุณนั้นอย่างเป็นจังหวะ แต่ไม่นานความ เสียวแปลบที่แปลกใหม่ก็จางไป ทำให้คนที่กำลังเพลิดเพลิดแทบจะ หยุดหายใจ

สองแขนเรียวยาวคว้าหาความสุขที่ถอยห่างไป โลเวลจึงต้องรีบ โอบกอดเธอไว้มั่น

“ไม่ต้องห่วง ผมไม่ทิ้งคุณแน่ๆ น้ำค้างคนสวย”

เขาภูมิใจความใหญ่โตของชายกับหน้าชาอ่อนนึ่มของหญิงสาว ให้เธอได้คุ้นชิน ก่อนจะส่งมันเข้าสู่กระแสน้ำที่ปราศจากอันตรายมาตั้งแต่วันได้พบหน้าเธอครั้งแรก

หยาดออรุณกระทบตึกเอื้ออ ความสุขละมุนก่อนหน้ากลายเป็น ความเจ็บแปลบกลางกายจนต้องส่ายหน้ากับหมอนแรงๆ

“น้ำเจ็บ...” เธอขวางน้ำตาซึม ความเจ็บเสียดแปลบผสมความ สุขลึกๆ ที่ไม่เข้าใจ ทำให้หญิงสาวไม่แน่ใจว่าจะถอยหรือสู้

“ปล่อยตัวตามสบายนะ ไม่เกร็งนะครับเมียรัก เชื่อกผมนะ เดี่ยว ทุกอย่างจะดีขึ้นเอง” เขาปลอบด้วยเสียงทุ้มข้างหูเล็ก แล้วจูบแผ่วเบา ที่ข้างแก้มใสซึ่งแดงเรื่ออย่างหวงแหน ก่อนโลเวลจะดันความแข็งแกร่ง ของตนไปจนสุดทางรัก

“โอ๊ะ! ไม่...ปล่อยน้ำ จะ...เจ็บ” เธอตื่นแรงขึ้น กระโดดตัวห่าง แต่มือใหญ่ยังรั้งตรึงสะโพกผายเอาไว้แน่น

ชายหนุ่มสูดปากเมื่อความคับแคบแสนบริสุทธิ์ของเธอรัดรั้ง ความเป็นชายของเขาเอาไว้แน่นหนา ความสุขชัดสุดสั่กกายและใจ ของเขาจนเกร็งทั้งตัว

“น้ำค้างของผม เมียรัก คุณเป็นของผมเพียงคนเดียว จำเอาไว้ คุณเป็นของผม” ประโยคนั้นราวย้ำเตือนให้หญิงสาวรับรู้ชีวิตเธอ จะไม่ได้รับอิสระอีกต่อไป แต่คนที่เฝ้าทั้งฤทธิ์แอลกอฮอล์และฤทธิ์รัก ที่โลเวลมอบให้ยามนี้ห่อหุ้มตายไปหมด เธอไม่รู้ว่าจะไร้ทั้งนั้น นอกจากกอดรัดร้งใหญ่เหนือกายไว้แน่นราวจะปลดปล่อยความเจ็บปวด

เมื่อคนตัวใหญ่จูบเธอจนทั่วร่าง ความเจ็บปวดนั้นก็เลือนรางไป เขาขยับกายนิบนาบให้เธอคุ้นชิน ปรับตัวอมรับและผ่อนคลาย ไม่ได้เอาแต่ใจเพียงฝ่ายเดียว ทั้งที่แสนทรมานและต้องการปลดปล่อย ตัวตนของเขาสู่กายเธอแทบจะบ้าคลั่งอยู่รอมร่อ ทว่าก็รอจนเธอ

เปิดทางและโอนอ่อนไปตามแรงชักนำ

เสียงหนุ่มสาวครางกระเส้าเมื่อเกมรักเริ่มไปได้อย่างสวยงาม จากซำๆ ก็เร่งเร็วตามไฟระคะที่ปลุกปั่นพวกเขาวันนี้ สะโพกขยับโยก สอดรับหากันอย่างเป็นจังหวะ ผิวกายเปล่าเปลือยเสียดสีกันจนร้อน ผ่าว กระทั่งความร้อนจากเลือดในกายคนบนเตียงพุ่งขึ้นสู่จุดสูงสุด โลเวลจึงรีบเร่งความเร็วถี่กระชั้นกว่าเดิมเพื่อส่งตัวเองและคนใต้ร่างสู่ความหอมหวานที่คอยท่า

ทรวงอกสวยคู่ นั้นขยับสะทอนขึ้นลงตามแรงหอบสะท้อนอย่าง ยั่วชวน ชายหนุ่มอดไม่ไหวที่จะแนบใบหน้าคมคล้ำลงไปกับลูกเค้าน ขณะที่เขาก็กังควางังหวั่นสะโพกให้จุดสอดประสานนั้นร้อนระอุขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุดก็พาหญิงสาวล่องลอยขึ้นแตะปุยมะเมสสีขาวพร้อมกัน

เสียงครางต่ำลอดออกมาจากปากหนาบอความสูงไม่ต่างจาก สีหน้า สองร่างกระตุกเกร็งก่อนพวกเขาจะปล่อยร่างที่ชุ่มเหงื่ออน ชุบซับเข้าหากันอย่างหมดเรี่ยวแรง เสียงหวานแหลมอย่างสุขสมของ หญิงสาวเปล่งออกมาปิดท้ายเกมรัก

“อืม...คุณวุล์ฟ...กอดน้ำหน่อยสิคะ”

คำขอของเธอทำให้เขาไม่อยากขัดใจ หรือจริงๆ แล้วเขา ก็ไม่อยากจะขัดใจตัวเองด้วยการอยู่ห่างเธอกันแน่ อันนี้โลเวลก็ไม่อาจ ทราบได้ แต่ที่รู้ๆ คือหลังจากเขาพาหยาดอรุณลอยข้ามผ่านอุปสรรค จนพบพานความสุขครั้งแรก เขาก็ไม่อาจหยุดยั้งตัวเองที่จะเรียกร้อง ความสุขจากเธออีกเป็นครั้งที่สอง เขารักเธออีกครั้งโดยที่หญิงสาวแสน น่ารักยอมตามใจ และที่สุดเธอก็อ่อนปวกเปียก หลับเป็นตายในอ้อม กอดของเขาจนกระทั่งเช้าของอีกวัน

ความรู้สึกแรกยามรู้ตัวตื่น หยาดอรุณปวดหนึบไปทั้งร่าง และ เมื่อขยับตัวก็เจ็บแปลบกลางกายสาวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน รู้สึก

อึดอัด แต่ก็อบอุ่นแปลกๆ เพราะบางสิ่งอบอุ่นร่างกายเธอไว้แนบแน่น

หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นรับแสงสว่างยามเช้าช้าๆ รับรู้ถึงไออุ่นบางอย่างที่เป่ารดข้างแก้มนวล ทำให้ต้องเพ่งสายตาไปยังจุดนั้นที่แรก ซึ่งก็คือข้างกายเธอนั่นเอง

ภาพแรกที่เห็นคือใบหน้าคมคล้ามหล่อเหลาของชายคนหนึ่ง หยาดอรุณกวาดสายตามองเขานิ่งอย่างนั้นไปอึดใจ ก่อนสติสัมปชัญญะทั้งหมดจะกลับคืนมา

“กรี๊ด!” เสียงกรี๊ดร้องดังลั่นพร้อมกับที่ร่างบางผละห่างจากคนตัวใหญ่ที่นอนกอดกายเธออยู่ด้วยความรวดเร็ว ทำให้ผ้าห่มที่คลุมกายหลุดไปกองที่เวิว ส่งผลให้ผิวกายหญิงสาวเย็นวาบ

หยาดอรุณก้มหน้าสำรวจตัวเองอย่างตื่นตระหนก และพบว่า ยามนี้ตนเปล่าเปลือย ไม่มีเสื้อผ้าปกปิดกายแม้แต่ชิ้นเดียว

“ไม่นะ...ไม่จริง” เธอส่ายหน้าแรงๆ ยกมือขึ้นตบแก้มตัวเองราวจะปลุกจากฝันร้าย

“เสียงดังอะไรแต่เช้า หืม...ปลุกผมด้วยเสียงกรี๊ดๆ แบบนี้ ผมตกใจหมดเลย” โลเวลบอหนึ่งๆ อย่างไม่ทุกซออึ้นพลางหยัดตัวลูกนึ่ง แล้วคว่ำร่างบางที่เริ่มถอยห่างออกไปกลับมากอดไว้แน่น หอมแก้มเธอ ฟอดใหญ่รับอรุณ “อรุณสวัสดิ์ครับเมียรัก”

“คนเลว ปล่อยฉันทะ!” ฟาดฝ่ามือลงบนไหล่กว้างของอีกฝ่ายไม่ยั้ง “คุณทำกับฉันแบบนี้ได้อย่างไร คุณรังแกฉัน”

“กล่าวหาผมแบบนี้ไม่น่ารักเลยนะน้ำค้าง เมื่อคืนใครกันที่ควางเรียกชื่อผมทั้งคืน”

“คนเลว ชั่ว! ไปห่างๆ ฉันทะ!” เธอแหวดใส่พลางผลักคนตัวใหญ่ออย่างรังเกียจ แต่โลเวลยังตามไปยึดคนที่คิดจะหนีห่างเข้ามารวบไว้ในสองแขนอย่างง่ายดาย

“อย่าเพิ่งต่อว่าผมได้ไหม นึกดีๆ ก่อนว่าเมื่อคืนคุณมีความสุข

แค่ไหน ถ้าคุณนี่ก็ออกรับรองไม่ด่าผมแบบนี้แน่ๆ แต่จะชอบคุณผมมากกว่า...”

เพียง! คนที่โกรธจนหน้าแดงฟาดฝ่ามือลงกับแก้มสากของเขาด้วยความเดือดดาล เธอสะบัดตัวอย่างแรงออกจากการเกาะกุมของเขา พลังवादลั่นด้วยอารมณ์โกรธสุดขีด

“สารเลวที่สุด! คุณรู้ว่าฉันไม่มีทางสู้ คุณก็ยังรังแกฉันอีก ปล่อยฉัน อย่ามาแตะต้องตัวฉัน”

คนถูกตบหน้าแกมถูกด่าว่าสารเลวกัดฟันแน่น ถลึงตาวาวโรจน์มองเมียตามพฤติกรรมที่ออกอาการพยศราวจะปรามให้เธอสงบ แต่หยาดอรุณไม่สนใจสายตาน่าเกรงขามนั้นอีกต่อไปแม้แต่น้อย เธอร้องไห้สะอื้น ปากก็ยังต่อว่าเขาไม่หยุด

“หยุดด่าผมก่อนได้ไหม เรื่องนี้เราต้องคุยกัน”

“ไม่ ฉันไม่มีอะไรจะคุยกับคนชั่วอย่างคุณ ปล่อยฉันเลยนะ คุณวุธ! ฉันเกลียดคุณ อย่ามาแตะต้องตัวฉัน” ร่างบางดั้นแรงส่งผลให้เนื้อนุ่มนิ่มที่ถูไถกับกายแกร่งของชายหนุ่มร้อนผ่าวไปหมด ยิ่งรู้สึกว่่าน้ำอกอิมของตัวเองต้องเปียดชิดกับอกกว้างของเขาจนแทบกลายเป็นเนื้อเดียวกัน เนื้อตัวสาวเจ้าก็แดงเรื่อ ทั้งความโกรธและอายปะปนกัน

“สงสัยว่าผมคงต้องรื้อฟื้นความทรงจำให้คุณอีกสักสองสามยกละครึ่ง จะได้จำได้ว่าเมื่อคืนผมทำให้คุณมีความสุขแค่ไหน แล้วคุณจะได้เลิกด่าผัวตัวเองสักที”

“ไม่ะ ปะ...” เสียงต่อต้านหลุดผ่านริมฝีปากเล็กไม่ทันจบ โลเวลก็ปิดปากเธอด้วยริมฝีปากร้อนของเขารวดเร็ว แล้วกดร่างบางที่คืนซลุกๆ อย่างไม่ยอมแพ้กับที่นอน ก่อนจะทาบทับร่างหนาหนักของตัวเองกักขังหญิงสาวจนไร้เรี่ยวแรงต่อสู้

หยาดอรุณสิ้นสะท้านไปหมดเพราะการรุกร้าอย่างซ้ำซากของ

คนตัวใหญ่ แรงต่อต้านชัดเจนถูกคุกคามด้วยกระแสพิศวาสที่เขามอบ
ให้ และจากนาที่นั่นหญิงสาวก็ไม่รับรู้อะไรอีกเลย นอกจากความสุข
ซาบซ่านที่ชายหนุ่มยัดเยียดให้ครั้งแล้วครั้งเล่า